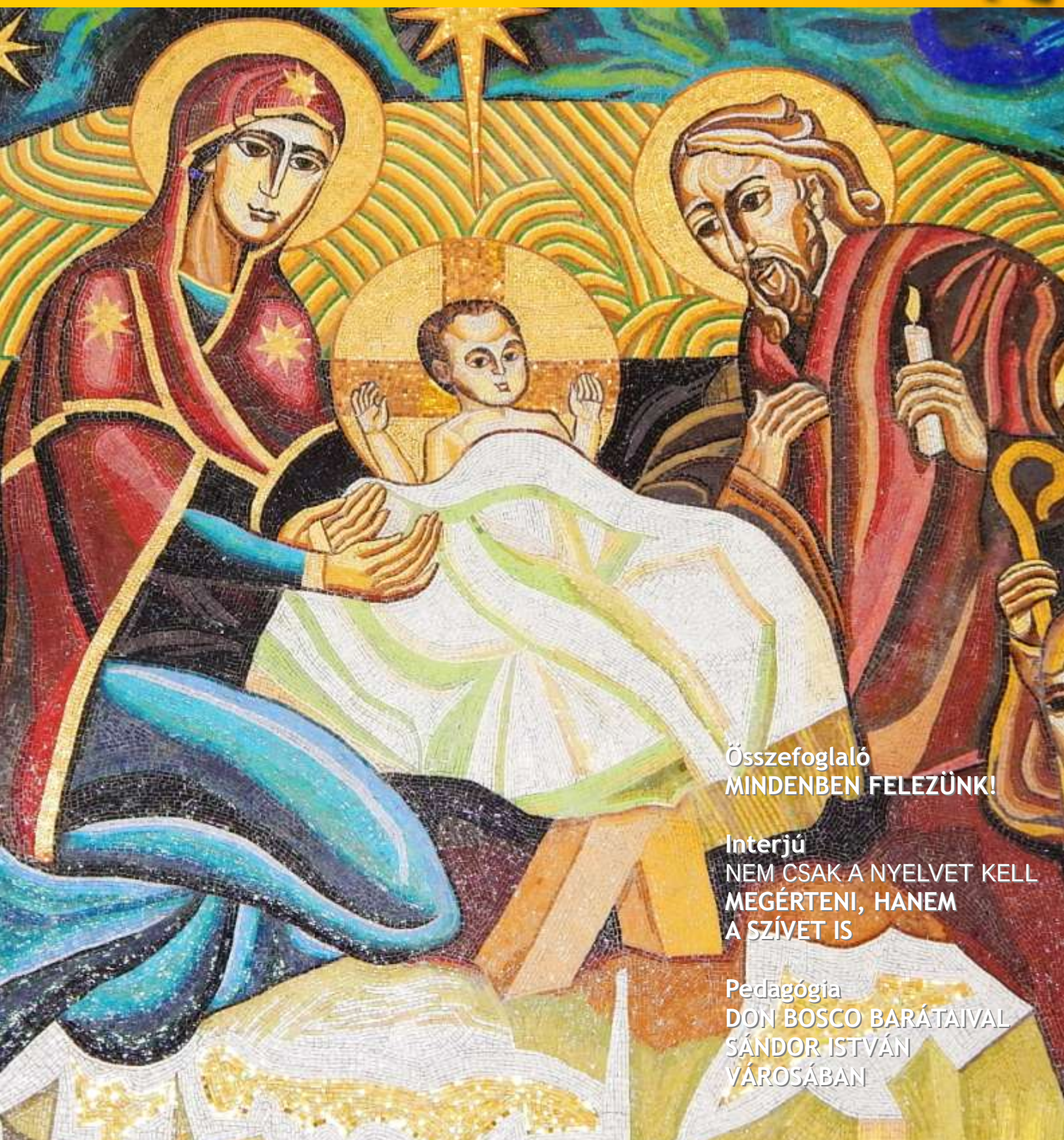


Szalézi Értesítő

2015/5



Összefoglaló
MINDENBEN FELEZÜNK!

Interjú
NEM CSAK A NYELVET KELL
MEGÉRTENI, HANEM
A SZÍVET IS

Pedagógia
DON BOSCO BARÁTAIVAL
SÁNDOR ISTVÁN
VÁROSÁBAN



Őszi animátortalálkozó Kazincbarcikán

Szlávik Adél



Mi mindenben felezzünk!



Felekezet, felemás, felettes... Mindenben felezzünk?

„Mi mindenben felezzünk!” Don Bosco és a fiatal Rua Misi történetének legismertebb mondatával kezdődött el a 2015-ös őszi szalézi animátortalálkozó Kazincbarcikán. Ez alkalommal megdöntöttük a rekordunkat, ugyanis ezen a találkozón voltak jelen a legtöbben újonc szalézi animátorok, a veteránok és számos érdeklődő is beleshetett a szalézi animátorok képzésébe.

Idén ősszel, kihasználva a hosszúhétvégét, Kazincbarcikán került megrendezésre az animátortalálkozó. A helyi animátorcsoport és az iskola önkéntesei Kirner Gábor testvér és Fülöp Tibor testvér vezetésével fantasztikusan előkészítették számunkra a terepet, hogy még emlékezetesebbé váljon ez a három nap. Miután az ország több pontjáról érkező animátorok elfoglalták a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumot elkezdődött a hivatalos szalagvágás után az ismerkedés, játék. A szombati nap szentmisével kezdődött, majd az animátorok két csoportra lettek osztva, a 18 alattiakra és a 18 év felettiekre. A fiatalabbaknak Kovács Kati nővér tartotta a közös képzési részt, csoportokban, feladatokon keresztül ismerkedhettek a fiatalok Don Boscóval és a szalézi lelkiséggel. Az idősebb korosztály fiataljaiban Vitális Gábor atya mélyítette el a Don Boscóról tanultakat. Délután a gyakorlati műhelyeken új játékokkal ismerkedhettek meg az animátorok, az oratóriumokban alkalmazható trükkökkel gazdagodhattak, de beleshettek a cigánypasztoráció szépségeibe és nehézségeibe.

A elengedhetetlen formáció mellett a játékra is jutott idő. A kazincbarcikai animátorok szervezésében egy játékon keresztül ismerkedhettünk meg a várossal. Az izgalmas játék után a lelkünk karbantartása következett a szentségimádáson, majd szalézi vidámság, játékok és tánc töltötte be a tornatermet. A vasárnapi szentmisét Albert van Hecke egykori tartományfőnök atya celebrálta és záró gondolataival is arra bízta a fiatalokat, hogy érdemes Don Boscó követni! A hétvége folyamán alkalom nyílt mindenki számára a fejlődésre, ha ezzel valaki élt, akkor felezett, nem csak az animátorokkal, nem csak a szaléziakkal, de lélekben Don Boscóval is.

Szeretnénk megköszönni a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumnak, hogy helyet biztosítottak a találkozóhoz, köszönjük a kazincbarcikai szalézi közösségnek, animátorcsoportnak, hogy vendégül látták a közel 160 résztvevőt!



Kedves Don Bosco tisztelők!



2015 izgalmas, fontos éve volt a szalézi közösségnek. Hároméves felkészülés után igyekeztünk méltó módon megünnepelni Don Bosco Atyánk születésének bicentenáriumát. Ferenc pápa felhívására ehhez társult a világegyház szándéka, a megszentelt élet éve. Így egyszerre ünnepelhettük szent Alapítónkat és szalézi hivatásunkat, mai életünk, közösségünk megszentelt formáját.

Szalézi hivatásunkat ünnepeltük akkor, amikor hivatásunk kezdetére tekintettünk, és Don Bosco születéséért adtunk hálát. Szalézi hivatásunk kihívásait, lehetőségeit szemlélhetjük, amikor szerzetesi közösségi életünket és egyéni megszenteltségünket vizsgáljuk felül a szerzetesség évében.

Don Bosco körül mindig is szerveződött közösség, családias együttlét, baráti csoport. A szerveződés létrehívója Don Bosco személye volt. Első lépései a családjában, majd a fiatalkori barátai, diák-társai, cimborái körében előre vetítik Bosco János személyiségének fontos jellemvonását: a közösségi embert.

Hivatásunk is együtt imádkozó és együtt dolgozó életmódra hív. Szalézi életünk közösségi életforma, számunkra a közös élet hivatásunk megélésének nélkülözhetetlen formája.

Karácsony közelgő ünnepe nem csak a szeretet, az ajándékozás napja. Még csak nem is Isten emberszeretetének megnyilvánulása. Mindez, és mindezen túl az Isten az emberrel vállalt közösségének, az Isten megtestesülésének az ünnepe. Isten közösséget vállal, közösségre lép velünk, kiüresítve önmagát. Önmagát ajándékozza nekünk, úgy, hogy érzékeny szeretet-

tel felkínálja önmagát, velünk való teljes közösségét.

Karácsonykor, minden szeretet határon túlmenve, Isten közösségre lép az emberrel. És ezzel mi is közösségre léphetünk Vele, részesedve az Ő istenségének túl-
áradó szeretetközösségéből.

Ez az emberi közösségi lét alapja.

Karácsonykor azért ajándékozunk, hogy ezt az Atyában megélt igazi közösségi életet megéljük, megünnepeljük. Karácsony meghív közösségi életünk mélyebb elköteleződésére. Meghív, hogy legyőzzük a kicsinyhitűséget és a hatalomvágyat, legyőzzük az egyénieskedést és a lustaságot, a gőgöt és a magunkba zárkózást.

Plébániai, iskolai és oratóriumi életünk a közösségben megélt igaz, elkötelezett keresztény élet helye, lehetősége. A karácsonykor megélt közösség, és a mindennapi élet családiassága vezessen el bennünket a felelősséggel, örömmel, munkával megélt valódi szalézi közösségi élet tapasztalatához.

Kedves barátai Don Bosco Atyánknak! A Vele való barátságot éljük meg igaz és tettekre kész, bátran cselekvő testvéri közösségben. A Szalézi Család legyen együtt imádkozó, együtt tervező, reménykedő és együtt munkálkodó, apostolkodó igazi közösség. Karácsony bensőséges szeretetközösség tapasztalata vezessen bennünket ezen az úton.

Ebben a reményben és bizalomban kívánok mindenkinek Áldott karácsonyt! Kisdédével Szűzanyánk szent áldását adja ráink!

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

Tartományi
Don Bosco
ünnep
2016.

január 23-án
szombaton
Pesthidegkúton
a Don Bosco
Nővéreknél.



Szentmise
10.30-kor
utána ünnepi műsor.

Helyszín:
Klebsberg
Kultúrkúria
Cím: 1028 Budapest,
Templom utca 2-10.



Hálásan köszönjük nagylelkű támogatásukat!
Áldott karácsonyt kívánunk!

A Szalézi Értesítő következő száma februárban jelenik meg.



A gyerekek nem ismerik a „faj” szót

„Mit jelent Jézus születése?”

„Melletted leszek, sosem felejtetek el!” (Annetta, 7 éves)

„Köszönöm, Uram, hogy megőrzöd a kapcsolatokat a mennyország és a föld között!” (Ninnina, 12 éves)

Láttam egy fényképet két kisgyerekről, két- vagy három évesek lehettek, az egyikük bőre fehér, a másiké fekete. A fekete bőrű kisgyerek szeretettel simogatta a másikat. Ez az ösztönös mozdulat olyannyira meghatott, hogy most ebből kiindulva szeretném nektek üzenetemet és üdvözetemet küldeni 2015 Szent Karácsonyán.

Drága Szalézi Családom a világ minden táján, Don Bosco, az ő nevelési módszerének és műveinek barátai, olyan időszakon megyünk most keresztül, melyet tragikusan áthat a féktelen erőszak, félelem és az üldöztetés. A gyűlölet és a kirekesztés idejét, a fegyverek korát éljük. Az emberiség talán még sosem találkozott ekkora gonoszszággal.

Természetesen nem feledkeztem meg az első és második világháborúról, amelyeket nem törölhetünk ki emlékezetünkéből, hogy sose ismétlődessen meg újra az a borzalom. De ugyanígy sajnos nem hagyhatom szó nélkül az erőszaknak e hullámát sem, amely végigsöpör világunkon.

Amikor azt hittük, hogy a hidegháború végével szilárd és hosszan tartó béke vár minket, kisebb-nagyobb konfliktusok egész sora robbant ki, melyek a terrorizmusban, a hidegen kiszámított agresszióban gyökereznek, és valódi polgárháborúkká nötték ki magukat. Az, ami ma Szíriában zajlik és az eddig sose látott kivándorlás mindennek az egyértelmű megnyilvánulásai. Ez mindannyiunkat megdöbbsent és felkavar. Azt kérdezzük: mi történik velünk? Hová lett az emberiség? A köz javának, mindannyiunk jólétének keresése? Mi lett az Egyesült Nemzetek Szervezetében a különböző nemzetek megegyezéseinek olyannyira várt eredményeivel, fennhangon hirdetett és remélt sikereivel? Honnan erednek ezek a kegyetlen és pusztító ideológiák? Mit ér a sok Nobel-békedíj? Én csak nézem ezt a két kisgyereket, az egyik fekete, a másik fehér, és azt hiszem, ebben rejlik a válasz.

A gyerekek nem ismerik a „faj” szót, sem a kirekesztő és gyilkos ideológiákat. Ezért tudnak barátok lenni.

Gondolatom lényegét már számtalanszor elolvastuk az Evangéliumban: csak olyan tiszta, romlatlan ártatlan szív juthat a mennyek országába, amilyen a kisgyermeké.

Karácsony van, és pontosan **Isten örült szeretetének titkát** ünnepeljük, ahogy Paul Evdokimov is írta. Ez a megtestesülés misztériuma, az ember és a minket befogadó világ örült szeretete. Ez az ember pedig a legkülönbözőbb országokban, mozgalmakban és mindennapos forrongásokban az erőszak, a fájdalom, a terror és a halál útját járja.

„Mert gyermek születik, fiú adatik nekünk” – írja a Szentírás (Iz 9,5). Egy gyermek, aki minden gyermekhez hasonlóan **nem ismerte az ideológiákat és a megkülönböztetést**. Egy gyermek, a béke valódi hírhozója, Isten emberi arca, **akinek**



küldetése az erőszak és a halál legyőzése.

Barátaim, drága olvasók, engedjétek, hogy megérintse szíveteket ez a szelíd hívás, amely békét kér, túl minden ideológián és előítéleten, hogy valódi tetszésség születhessen közöttünk.

Mindez lehetséges. Az emberiség eszménye nem csak ideológia, hanem egy valóra váltható álom, apró léptékben haladva, úgy, ahogy mindannyian hozzátesszük a magunk emberies gesztusait, legyen az bármilyen ölelés, amely nem nézi a másik bőrének színét, vagy bármilyen emberi és tisztelettel teljes, őszinte találkozás, amely túlmutat minden egyenlőtlenségen és különbségen.

Arra hívlak tehát most benneteket, hogy az idei Karácsonyt **egy kis örültséggel** éljük meg, válaszolva Isten örült szeretetére, álmódjunk nagyot, és váltsuk konkrét és egyszerű tettekké.

Higgyétek el nekem: ahogy az erőszak egy vírus, amely fertőz, és a mindennapokban is elkaphatjuk, úgy – az egyéni sajátságokat, szerepeket az emberi élet más dimenzióit számításba véve – a gyöngédség, a tisztelet, az elfogadás, a kedvesség és a szeretetreméltóság is elkapható, és egyik emberről a másikra terjed.

Végül így, lépésről lépésre, a legegyszerűbb hétköznapi tettekkel is együtt hirdethetjük: *Nem az erőszak terjeszkedésére és növekedésére!* Mert olyanok akarunk lenni, mint a gyerekek, nem akarunk elfogadni olyan ideológiákat, amelyek megosztanak és halált hoznak, és mert megszületett értünk egy gyermek, **fiú adatott nekünk, Isten Fia, és ez a karácsony mindörökké szól.**

A szeretet Istene áldjon meg benneteket és családokat!

Áldott karácsonyt kívánok nektek idén is, Bosco Szent János születése bicentenáriumának kegyelmi évében!



1875. november 11.



Don Bosco vágya már fiatal kora óta az volt, hogy misszionárius legyen. Don Cafasso, aki elkísérte őt hivatása érlelődésének útján, leállította, azt mondta neki, hogy ez nem az ő küldetése. De Don Bosco mindig szem előtt tartotta és a szívében hordozta ezt a gondolatot, míg nem rájött, hogy ez az ő fiainak az útja. 1875. november 11-én elindította az első csoport szalézi misszionáriust, és ettől az első expedíciótól kezdve 2015. szeptember 27-ig 146 alkalommal történt meg ugyanez. Röviddel a szalézi misszionáriusok első csoportjának indulása után a Segítő Szűz Mária Leányai is elindultak a missziós területekre, és napjainkban már világiak is követik őket.



Don Bosco a szalézi misszionáriusok első csoportjával, ahogy útravalóul átadja Don Cagliéronak a Szalézi Alapszabályokat

Buenos Aires érseke 1874. december végén kifejezett kéréssel fordult Don Boscóhoz. (...) A levél két kérdést tartalmazott: vállallják-e Buenos Airesben egy olasz emigránsok által lakott plébánia vezetését, és San Nicolásban egy fiú kollégiumot, amelyet nemrég adtak át rendeltetésének. San Nicolás Buenos Airesben az érsekség területén egy jelentős központ volt.

Don Bosco válaszolt, és argentinai tervét három pontban foglalta össze:

1. Buenos Airesbe küld néhány szalézit, akik kiépítenek Dél-Amerikában egy szalézi bázist. Fő feladatuk a „különösen szegény és elhagyatott ifjúság gondozása: hitoktatás, iskolák és oratóriumok” lenne;

2. a szaléziak átvonnék a San Nicolás mű vezetését is;

3. a szaléziak ebből a két központból lehetőséget kaphatnának arra is, hogy „máshová is kiküldhessék” őket.

A harmadik pontban Don Bosco elrejtette az igazi tervét: „Elérni minél előbb a bennszülöttekhez”. (...)

1875. január 27-én Don Boscót értesítette az argentin konzul, hogy a feltételeket elfogadták.

„Don Bosco minden feltűnés nélkül egy meglepetést tartogatott a ház számára” – meséli Don Ceria. Január 29-én, Szalézi Szent Ferenc ünnepén (...) a figyelmes gyülekezet előtt Don Bosco bejelentette, hogy a Szentatya beleegyezésével a szaléziak első misszionárius csoportja

hamarosan elindul Argentínába. Ez a bejelentés senkinek nem okozott aggodalmat a sok bizonytalanság ellenére sem, pedig mindenkit váratlanul ért. Inkább végtelen lelkesedést váltott ki a növendékek és a szaléziak soraiban.

„Új, közös lelkesedés alakult ki a növendékek és a szaléziak között. Nagyon sok új hivatás is ekkor született. Sokan kérték felvételüket a Szalézi Társaságba. A missziós lelkelet mindenkit magával ragadott.” (...)

Don Bosco február 5-én (...) körlevélben kért önkénteseket, hogy írásban jelentkezzenek erre a nagy feladatra. Az utazás dátumát október hónapra tűzték ki. Mindenütt óriási volt a lelkesedés, és majdnem minden szalézi jelentkezett. Az „elkezdődött egy új történet” kifejezés egyáltalán nem volt túlzás.

A csoport vezetője: egy izmos fiú

Don Bosco összesen tizenegy misszionárius csoportot indított útnak. Egyik sem volt olyan lendületes, mint ez az első. Minden apró részletet kidolgoztak annak érdekében, hogy a szaléziakat mint jó barátokat fogadják.

Don Bosco kapcsolatot vett fel Buenos Airesben minden számottevő személyiséggel. Az úthoz szükséges gyakorlati

dolgok beszerzéséhez kérte a munkatársak segítségét. Don Bosco maga is meglepődött a nagyvonalú segítségen.

A misszionáriusok rokonsága is kitett magáért, szinte lehetőségeiken felül adakoztak. Azok közül, akik a felhívására válaszoltak, Don Bosco kiválasztott hat felszentelt papot és négy kisegítő testvért. A misszionárius csoport vezetője Giovanni Cagliero lett, aki gyermekkorában már álmodott két rézbőrű indiánról. Harminchét éves volt, izmos és jókedvű pap lett belőle, értelmes és kezdeményező, és úgy látszott, teljesen felkészült arra, hogy Dél-Amerikában uralkodni tud az adott helyzeten. Szinte lehetetlenség volt elképzelni, milyen nagy űrt hagy maga után az Oratóriumban. Teológiai doktor volt, tanította a szalézi kispapokat, kiváló zeneszerző is lett belőle, sok kényes ügyet intézett, és ő volt sok rendház lelki igazgatója. Az ő küldetése nagyon súlyos veszteség lenne.

Figyelemre méltó volt Don Bosco módszere, ahogyan tudtára adta neki, hogy rá esett a választása. Olvassuk Don Ceriát: „Miután elgondolkodott és csendesen magába szállt, egy márciusi napon így szólt Don Bosco Don Cagliérohoz:

– Az a szándékom, hogy a misszionáriusokkal együtt elküldök Dél-Amerikába egy tapasztalt szalézi papot is a régiek

közül, akinek az lenne a feladata, hogy ott maradjon legalább három hónapig mellettük, és segítsen nekik a letelepedés első idejében. Nem lenne jó, ha hirtelen magukra hagynánk őket. Egy olyan tanácsadó kellene, akiben megbíznak, és biztosan eredményes lenne. Semmi esetre sem szabad őket azonnal magukra hagyni.

Don Cagliero válaszolt:

– Ha Don Bosco nem talál mást, és rám gondolna, én természetesen indulásra kész vagyok.

– Jól van – mondta Don Bosco.

Senki nem beszélt többet erről, de amikor közeledett az indulás ideje, Don Bosco így szólt hozzá:

– Áll még az ígéreted, hogy Dél-Amerikába mész? Nem vicceltél?

– Ön jól tudja, hogy Don Boscóval ilyesmit nem teszünk.

– Akkor jól van, készülődj, elérkezett az idő.

Don Cagliero felkészült, pár nap alatt mindent elintézett.”

Így, ezzel az egyszerű módszerrel küldte missziós útjára az első szalézit. Csak három hónapot terveztek a letelepedés első gondjainak megoldására, de mindent összeadva legalább 30 év lett belőle.

Egy másik értékes pap a misszionárius csoportban Don Fagnano volt. Keménykötésű ember, aki valamikor Garibaldi hadseregében szolgált. A másik négy pap: Cassinis, Tomatis, Baccino és Allavena. A négy kisegítő testvér: Scalvini asztalosmester, Gioia szakács és cipész, Molinari karmester, és Belmonte adminisztrátor.

Húsz emlékeztető ceruzával írva

A nyarat a spanyol nyelv tanulására fordították. Októberben Cagliero vezetésével Rómába utaztak, hogy útjukra IX. Piusz áldását kérjék. A pápa a kihallgatási terembe érkezve felkiáltott: „Itt van egy szegény öregember. Hol vannak az én kis misszionáriusaim? Ti vagytok tehát Don Bosco fiai, és Argentínába utaztok, és ott hirdettek majd Isten ígétjét? Ez határtalan lehetőség. Terjesszék a jó hírt a bennszülöttek között. Azt szeretném, ha soraitok megkétszereződne! Nagy szükség van rá, mert nagy aratás vár rátok.”

Torinóba visszatérve Don Ceria így kommentálta a misszionáriusok küldetését: „Torino távoli szegény negyedében a misszióba induló szaléziai híre hőskölménybe illő eseménynek számított. A szülőket is nagylelkű adakozóknak tekint-



A szalézi misszionáriusok első csoportjának vezetője, Giovanni Cagliero

tették, akik hozzájárultak a bátor kezdeményezéshez. A hozzátartozók, ismerősök és szomszédok látták a családokban a missziókba készülöket, minden igyekezettel azon voltak, hogy legalább néhány szót váltsanak velük.”

November 11-én a Segítő Szűz Mária-kegytemplomban Don Bosco ünnepélyes keretek között búcsúzott el tőlük. A templom teljesen megtelt. A vesperás után Don Bosco a hozzátartozóknak és az összes jelenlévőnek felvázolta a missziós tevékenység első feladatát Argentínában. Kezdetben az olasz kivándorlók lelkipásztorai lesznek:

„Szeretném nagy igyekezettel figyelmeztetkebe ajánlani sok ott élő olasz család siralmas helyzetét. Sok olyan fiatal és felnőtt gondoztak az első időkben, akik írástudatlanok, és a legelemibb vallási ismereteket sem tudták még elsajátítani. Menjetek és keressétek fel ezeket a szegény testvéreinket, akiket a nyomor és az inség kényszerített idegen földre...”

A későbbiekben kezdik majd el Patagónia megtérítését.

„Így egy jelentős tevékenységet kezdhetünk el, de nem olyan formában, hogy azonnal hatalmas területet fogunk megtéríteni. Végül is nem tudhatjuk, hogy nem ez a missziós küldetés lesz-e az evangéliumi mustármag hatalmas fává növekedése? Azt sem tudhatjuk, hogy a kezdet nem lesz-e eredménytelen!”

A szertartás végén Don Bosco megölelte a rokonokat is. Óriási volt a lelkesedés és az ujjongás. Amikor a misszionáriusok a templom hajóján át a kijáratához közeledtek, ott volt az egész Oratórium, az összes barát és ismerős. Mindenki ott szorongott mellettük. Don Bosco utolsóként érkezett a templom kapujához. Megható volt a látvány: a tér dugig volt emberekkel, hosszú kocsisor várta a misszionáriusokat, fáklyák világították meg az éj-

szaka sötétjét. Don Lemoyne ott állt Don Bosco mellett, és a fülébe súgta:

– Don Bosco, most kezd valóra válni az *Inde gloria mea* (Innen indul ki a dicsőségem)!

– Valóban így van – válaszolta Don Bosco megilletődve.

Vannak pillanatok, amikor a valóságérzetet el lehet veszíteni. Don Bosco azonban két lábbal állt a földön. Pár hónappal korábban ezt mondta: „Jelent-e valamit a mi Oratóriumunk Valdoccóban? Csak egy atom. Mégis óriási feladata van. Innen, erről a jelentéktelen helyről akarunk a világ minden szögletébe embereket küldeni. Ó, Isten jósága!”

Minden misszionáriusnak adott Don Bosco egy lapot, amelyen „20 különleges gondolat” volt, melyeket ő maga vetett papírra ceruzával a vonatút alatt, utazás közben. Ez volt igazán az „esszencia”, amit a szalézi misszionáriusoknak ajánlott. Idézzük az öt legjelentősebbet:

1. Lelkeket keressetek, ne javakat, ne rangot és kitüntetést.

5. Különös gondotok legyen a betegek, a gyerekek, az idősek és a szegényekre, így nyeritek el Isten áldását és az emberek jóindulatát.

12. Tegyetek meg mindent, hogy a világ észrevegye, hogy szegények vagytok az öltözetben, ételben és lakásban. Így lesztek Isten előtt gazdagok, és így nyeritek meg az emberek szívét.

13. Szeressétek egymást, adjatok jó tanácsokat egymásnak, figyelmeztessétek egymást, ne legyetek irigyek és haragtartók, az egyik sikere legyen mindenkié, az egyik gondja és szenvedése legyen mindenkié, közös erővel legyetek azon, hogy legalább enyhítsetek rajta.

20. A fáradozásban és a szenvedésekben nem szabad elfelejteni, hogy a mennyben nagy jutalom vár ránk. Ámen.

November 11-én Don Bosco elkísérte a misszionáriusokat Genovába, ahonnan 14-én, egy francia hajó, a Savoie vitte őket Dél-Amerikába. Egy szemtanú szerint Don Bosco arcát pír borította a megindultságtól.

A kezdet nehéznek látszott. Don Caglieronál volt egy cédula, amelyet Don Bosco nyújtott át neki:

„Tegyetek meg mindent, amit tudtok: Isten befejezi, amire mi képtelenek vagyunk. Vessétek bizalmatokat az Oltáriszentségben jelenlévő Jézusba, kérjétek a Segítő Szűz Mária áldását és megtapasztaljátok majd, mit jelent a csoda.”

Forrás: Teresio Bosco – Don Bosco új életrajza



A Szalézi Család hűsége folytán missziós közösség

Ferenc pápa arra kérte az Egyetemes Egyházat, hogy legyen kilépő Egyház, amely misszióba indul. A Pápa terve Szalézi Családunk számára tökéletes összhangban áll szalézi karizmánkkal; ez jellemzi Családunk mind a harminc csoportját.

Drága Szalézi Családom,
Don Bosco barátai,
a Szalézi Értesítő olvasói!

Szeretettel üdvözöllek benneteket. Úgy írom ezt a cikket, mintha egy családi, személyes levél volna, mert szükségét érzem annak, hogy elmondjam és emlékeztesselek benneteket, mi az, amit most megélünk.

Don Bosco születése bicentenáriumának ünnepi éve örömteli, és egyre inkább azzá válik, aminek lennie kell: az Úrtól kapott valódi kegyelmi év.

Miközben ezeket a sorokat írom, élénken él bennem annak emléke, amikor a Valdoccóban néhány napja megismert 24 szalézi testvérral találkoztam. Üdvözöltem őket és jó utat kívántam nekik, ugyanis a következő hetekben misszióba indulnak a világ legkülönbözőbb és legtávolabbi pontjaira.

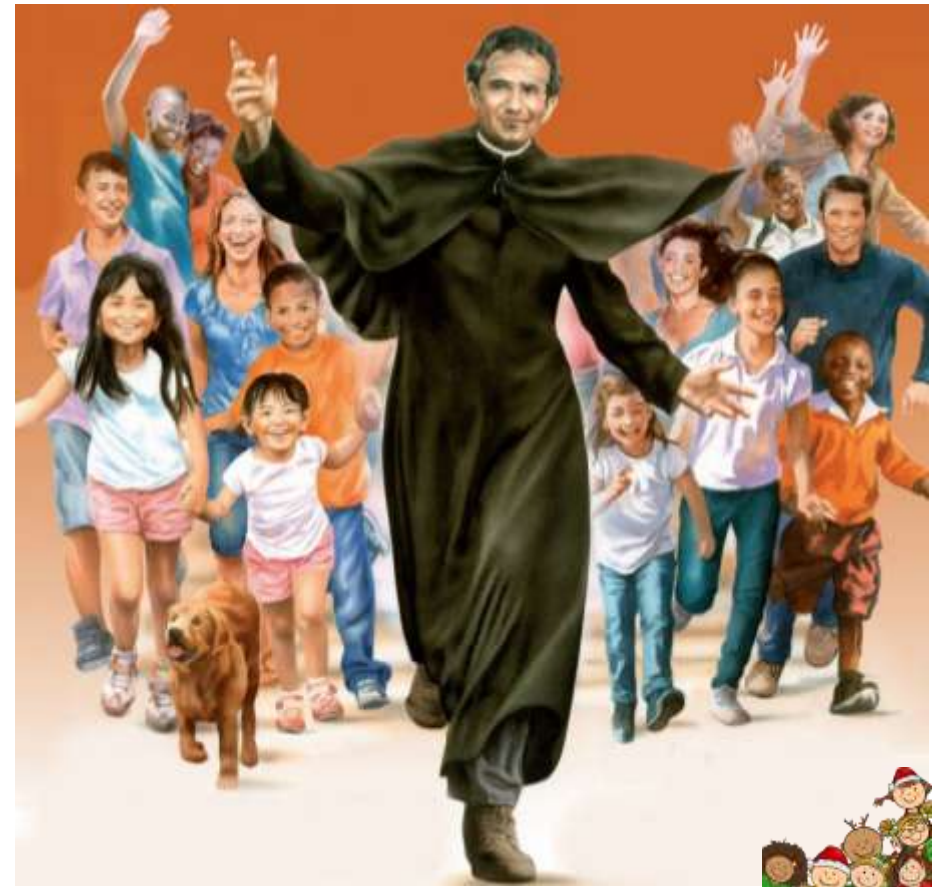
Ugyanilyen célból készülődött még a Segítő Szűz Mária Leányai egy csoportja és néhány világi segítőnk.

Ez lesz a 146. missziós küldetés azóta, hogy Don Bosco útnak indította első misszionáriusait. Örömmel tölt el és megalapoz a fiatal szaléziaiak, nővérek és világi testvérek lelkesedése és élő vágya, hogy fölkeressék azokat, akik várják őket, hogy életüket az ő szolgálatuknak szenteljék, hogy együtt járjanak a kicsinyekkel és a szegényekkel.

Egész Valdocco megmozdult és ünnepelt

Eszembe jut Szalézi Családunk eme alapvető tulajdonsága. A karizmához való hűségünk által missziós küldetésű szerzetesi család vagyunk.

Don Bosco már a kezdetektől fogva szalézijai és a Segítő Szűz Mária Leányai missziós útjára készülődött. Halálakor, 1888-ban, 154 szalézi volt már Amerikában (az akkori teljes Szalézi Társaság 20 százaléka). Számos világi ajtaján kopogtatott segítségért a missziók



fenntartásához. Egész Valdocco megmozdult és ünnepelt, izgalommal kísérték figyelemmel az első misszionáriusokat, valahányszor „friss” hírek érkeztek Amerikából.

Ma az antropológiai, kulturális és telológiai nyelvezet, illetve látásmód már nem ugyanolyan, mint Don Bosco korában, de Családunk missziós természetének ugyanannak kell lennie. Ferenc pápa arra kérte az Egyetemes Egyházat, hogy legyen kilépő Egyház, amely misszióba indul. A Pápa terve Szalézi Családunk számára tökéletes összhangban áll szalézi karizmánkkal; ez jellemzi Családunk mind a harminc csoportját.

Az én csodálatos álmom

Ahogy Don Bosco korában, Családunk, s annak minden tagja – sajátos karizmatikus jellegükkel együtt – a „közös házon” belül arra hivatott, hogy mind a négy égtájon jelen legyen és tevékenykedjen.

Sokkal több hívást kapunk, mint amennyi lehetőségünk van arra, hogy mindenhol jelen tudjunk lenni. Ugyanígy volt ez Don Bosco korában is. De

nekünk van egy lehetőségünk, mégpedig az, hogy hozzá hasonlóvá váljunk: fölbresztve azt a missziós szenvedélyt, amely lángra gyújtotta és lelkesedéssel töltötte el számtalan fiatal szívét.

A szociológia szakértői azt mondják, hogy a mienk már nem a nagy tettek kora, vagyis a posztmodernizmus eltüntette a világ nagy utópiáit és eszméit.

Mindenesetre én azok közé tartozom, akik szerint ezek a szociológiai elméletek elbuknak, mivel igenis élnek olyan egyéniségek, intézmények és közösségek, amelyek hisznek, s akik hiszünk abban, hogy ez másként is lehet. Szalézi Családunk számára ez nem más, mint egy álom. Egy csodálatos, magával ragadó álom: hogy a bicentenárium története és gyümölcse missziós szenvedéllyé váljon, amely az elkövetkező években egyre csak erősödik. Hogy testvéreként, nővéreként és világiként együtt váltsuk erős és vonzó valósággá Don Bosco missziós szenvedélyét.

Születésének bicentenáriumán kérjük Don Bosco közbenjárását mindannyiunkért.



Nem csak a nyelvet kell megérteni, hanem a szívet is



Tran Si Nghi Ferenc atyát tíz éve, 2005-ben szentelték pappá, és alig néhány hónap múlva már Magyarországon volt az első misszionáriusok csoportjával. Nyelvtudás és bármilyen helyismeret nélkül fogott neki, hogy megvalósítsa szalézi misszionáriusi hivatását.

A facebook profilodon van egy kép, ami tíz évvel ezelőtt készült: fiatal vagy rajta és egy bőrönddel indulsz Magyarországra. Hogy kezdődött ez a nagy utazás?

1994. szeptember 1-én léptem be a prenovíciátusba, de akkor még nem gondoltam rá, hogy misszionárius, pap vagy szerzetes leszek, csak elindultam, mint egy kíváncsi fiatalember, akit érdekel, mi van a szalézi rendházban. Nagyon érdekes volt számomra Don Bosco és még többet akartam tudni róla.

2002-ben, amikor örökfogadalmat tettem, jött egy levél az akkori rendfőnök atyától, Pascual Cháveztől, amiben ezt írta: „Kedves vietnami rendtársaim, gondoljatok arra, mi van most Európában! Annyiira kevesen vagyunk szerzetesek, de rengeteg templom és iskola van, ahol nincs, aki dolgozzon. Kérem, segítsetek nekünk, jöjjetek Európába! Gondoljátok meg, aki misszionárius akar lenni, vagy munkaszerződést aláírni néhány évre, az jelentkezzen.” Amikor megkaptuk ezt az üzenetet, valami megmozdult a fejemben és a szívemben. Elgondolkoztam: „Érdekes ez a meghívás! Nagyon jó! De még tanulnom kell, mert 2005-ben be kellene fejezni a teológiát.” Tanultam tehát. Néha el-elgondolkodtam, de nem volt olyan erős

ez a misszionáriusi hívás.

2005-ben, amikor a szakdolgozatomat írtam, újra meg újra felderengett előttem a rendfőnök meghívása, hogy legyek misszionárius. Többször elmentem a lelkivezetőmhöz, az igazgatómhoz, tanácsot kértem, és egyre erősödött bennem a hívás, azonnal el akartam indulni. Meg is mondtam ezt az igazgatómnak meg a tartományfőnök atyának, de ő azt mondta: „Ferenc, én azt ajánlom neked, hogy fejezd be a teológiai tanulmányaidat. Szerintem jobb lesz, ha papként mész, a papszentelés után.” Én erre azt mondtam: „Jól van. Befejezem a teológiát.” Letettem minden vizsgát, és utána újra arra gondoltam, hogy most készülök a misszionárius hivatásomra. Sokat beszélgettem a lelkivezető atyámmal, aki azt javasolta, hogy menjek el egy 2-3 napos lelkigyakorlatra és ott szépen gondoljam át ezt a dolgot. A fejemben ott kavargott a jézusi mondás: „Az aratnivaló sok, de a munkás mégis nagyon kevés.” És akkor megszületett az elhatározás, hogy valóban misszionárius akarok lenni.

Most már nagyon előre szaladtunk az időben. Kezdjük az elejétől. Hol születél?

Ho Si Minh-városban, Saigon közelében.

Ez Vietnam déli részén van.

Kérlek, beszélj egy kicsit a családról!

Tízen vagyunk testvérek, én vagyok a legfiatalabb. A „kicsi”. A sorrend a családban ilyen: három bátyám van, nővérem, bátyám, nővérem, három bátyám, és utolsó vagyok én. Sajnos a két nővérem már meghalt, de a szüleim élnek, édesapám 84 éves, édesanyám 82. A nyolc fiú közül ketten vagyunk szaléziak. A szüleimtől nagyon sok jót tanultam: becsületet, szeretetet, tiszteletet... Minden nap reggel felébresztettek bennünket, hogy együtt menjünk a templomba, mert nálunk 4,30-kor van a mise, hajnalban, pedig az nem róráte. Így tanultam meg, hogy milyen fontos az életünkben, hogy istentisztelettel kezdődjön a napunk. 5 után már otthon voltunk, gyorsan reggeliztünk, a bátyáim elmentek dolgozni, én pedig mentem iskolába, mert nálunk 6,15-kor már kezdődött az első óra.

A szüleid mivel foglalkoztak?

Az édesanyám a piacon árult, az édesapám pedig a nagyszüleim házában a kertben dolgozott, főleg zöldséget termesztett. Nagyon szegények voltunk. Nemrég olvastam Móricz Zsigmondtól a *Hét krajcár* című elbeszélést és annyira

megérintett, mert az otthonomra emlékeztetett. Igen, szegények voltunk, de nagy békességben, becsületben, tiszteletben és szeretetben éltünk. Ez volt a gazdagságunk.

Mit szóltak a szüleid, hogy te is szalézi akartál lenni?

A bátyám akkor már szalézi volt, és amikor elmondtam a szüleimnek, hogy én is szerzetes akarok lenni, akkor először édesanyám szólt. Azt mondta: „Ferenc, ezt te tényleg komolyan gondoltad? Ilyen természettel nem lehet szerzetesnek lenni! Mindig dühös vagy, mindig türelmetlen vagy, hogy leszel te szalézi?” Azt mondtam neki: „Édesanyám, meg kell próbálni. Ha nem sikerül, akkor majd visszajövök és dolgozni fogok. De most pont ez az, amit akarok.” Apa elvitt a plébánoshoz, mert lelkipásztori ajánlás kellett, és mivel sokat dolgoztam a plébánián ministránsként és animátorként, nagyon jó ajánlást írt nekem. Elvittem ezt a levelet a Don Bosco rendházba, és befogadtak. De amikor elbúcsúztam, kértem a családomat, hogy imádkozzanak értem.

Amikor pappá szenteltek, már tudtad, hogy misszióba mész?

Már a papszentelés előtt megkaptam az üzenetet a rendfőnök atyától: „Ferenc, a Társaság nevében Magyarországra küldelek téged.”

Mit szóltál ehhez?

Nagyon féltem! Semmit nem tudtam Magyarországról, nem tudtam semmilyen idegen nyelven, csak az anyanyelvem, és nagyon kicsit angolul. Hát most mit csináljak? Odamentem a tartományfőnökhöz és a lelkivezetőmhöz, és megmutattam nekik a levelet: „Tessék, itt az eredmény! Mit csináljak most?” A tartományfőnök atya azt mondta, hogy készüljek a szentelésre, utána majd megbeszéljük. Elmentem lelkigyakorlatra, megvolt a papszentelés, és utána megint megkérdeztem tőlük: „Kaptatok valami információt, hogy mit kellene csinálnom ott? Most már pap vagyok, melyik plébánián leszek?” Azt mondta a tartományfőnök: „Ferenc, te csak készülj, két hónap múlva indulsz, már megvan a dátum, a repülőjegyet is megvettük.” 2005 április végén záróvizsgáztam, májusban kaptam az üzenetet a rendfőnök atyától, hogy minél előbb kellene indulni, de nekem még a papszentelésre is kellett készülnöm. Közben a család gyászolt, mert 2005. május 27-én meghalt a második nővérem. Egy hónappal rá, június 27-én pappá szenteltek, és még egy hónap elmúltával, július 27-én már utaztam Rómába. A pappá szentelésem után 30 nappal már mentem

is! Még vietnamiul sem tudtam normálisan misézni! De bízam Istenben, hogy ő majd vezet.

Mivel tudtál készülni?

Nem készültem semmit, csak megvettem a vietnami misekönyvet és a szentmise olvasmányait, hogy azokat majd elvisszem magammal, de a szalézi bátyám le akart beszélni róla: „Minek kellene ezeket elvinni? Nagyon nehéz! Nem fogsz te ott vietnamiul misézni, hanem az ottani nyelven, azon kell megtanulnod misézni, ezt meg hagyd itthon!” Mondtam neki: „Jól van, de legalább a szentmise olvasmányait hadd vigyem el, meg a misekönyvet, hogy legyen valami, amit itthon tanultam” – és így elhoztam a misekönyvet, ami most is itt van nálam. Tényleg szerencse, mert később szükségem lett rá.

Mit tudtál Magyarországról?

Semmit. Csak néztem a térképet a tartományfőnökségen, és kérdeztem a tartományfőnököt: „Tessék, itt van ez a kicsi ország. Mit fogok én itt csinálni? Milyen nyelven fogok beszélni? Semmit nem tudok!” Az atya azt mondta: „Ferenc, csak menj bátran! Majd ott megmutatják neked, hogy mit kellene csinálni.”

Az utolsó estén, amit Vietnamban töltöttem, a szüleimnél voltam. Az ünnepi búcsúvacsora után odamentem az édesanyámhoz és egy kicsit sírtam. Ő is sírt. Megkérdezte, hogy valóban elszántam-e magam? Azt mondtam: „Anyu, megvan minden, csak menni kell, de nagyon félek. Eljössz velem?” Azt mondta: „Nem, nekem maradni kell – és adott nekem egy nyakláncot kereszttel –, de ez ugyanolyan, mintha én is mennék veled. Menj, kisfiam, biztos már várnak ott. Tedd meg, amit kértek tőled. Menj csak bátran! Isten veled!” Nagyon nehéz volt! Néhány szóval elbúcsúztunk, és én másnap indultam a repülőtérre. A repülőúton végigsírtam a 18 órát. Ekkor voltam életben először távol a szüleimtől vagy Vietnamtól. Nagyon fájt és nagyon féltem.

Először nyelvkurzuson vettetek részt?

Október végén jöttünk, és halottak napja után már elkezdtük a nyelvkurzust. Ide jött a tanár a tartományfőnökségre és itt tanultunk több mint négy hónapig. 2006 május végén már tudtuk, hogy kinek kinek hova kell menni. Palival együtt Szombathelyre küldtek minket, hogy segítsünk az oratóriumban. Ott tovább tanultunk magyarul a gyerekektől, a fiataloktól. Nehéz volt, de tudtam, hogy ha itt akarok maradni és a fiatalokkal akarok lenni, meg kell tanulni, mert soha nem tudok majd velük beszélgetni. Amikor

először találkoztam velük, nem tudtam, hogy mit kellene mondani nekik. Nem volt könnyű. A vietnami nyelv egészen más, és nekem nagyon-nagyon nehéz, főleg a sok hosszú szó... annyira más. Még most is nehéz nekem magyarul beszélni, de a rendtársak sokat segítenek, kijavítanak, ha rosszul mondok valamit. De nagyon féltem például gyóntatni. Hogy tudok a híveknek jó tanácsot adni? Első alkalommal a gyóntatószékben nem tudtam mondani semmit, de bátran elkezdtem, és most már nagyon szeretek gyóntatni, segíteni az embereknek a lelki dolgaikban. Andrásfalvy János atya volt akkor az igazgató, aki biztatott, hogy próbáljam meg. Na jó, elmentem, és visszajöttem, hogy három gyónó volt, de én ugyanúgy megizzadtam, mint ők. A következő vasárnap ismét beültetett a gyóntatószékbe...



Milyen volt a találkozásod az itteni kultúrával, az itteni emberekkel?

Az első időszakban nagyon féltem. Amikor valami ünnepi esemény volt, küldtek az emberek közé, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk, hogy beszéljünk velük, de én azt gondoltam magamban: „Mégis, miről kellene beszélgetni? Én nem tudok...” – odamentem, körülnéztem és visszajöttem. De amikor már kicsit értettem a nyelvet, megismertelek benneteket, magyarokat, akkor megtapasztaltam, hogy milyen jó veletek beszélgetni.

Szombathely után Óbudára kerültél?

Egy évig voltam ott, majd visszakérültem Óbudára. Először oratóriumi felelős voltam és az animátorokkal foglalkoz-



Magyarországra indulás előtt 2005-ben Colle Don Boscón

tam.

Hogy kerültél kapcsolatba a vietnami közösséggel?

Volt egy vietnami verbita atya, aki Németországban szolgált és nyaranta eljött Budapestre, kiment a vietnami piacra, és ott találkozott néhány vietnami katolikus emberrel. Öten voltak. Elhívta őket a verbita rendházba és misézett nekik, de utána visszament Németországba. Amikor 2006 nyarán ismét Magyarországra jött, hallotta, hogy itt vagyunk, eljött hát a szalézi rendházba, hogy megismerjen bennünket. Amikor találkoztunk, megkérdezte, lenne-e kedvem ezzel a néhány vietnami katolikussal foglalkozni. Mondtam, hogy: „Persze, szívesen segítek, mert én is vietnami vagyok, de először engedélyt kell kérni a tartományfőnök atyától.” Beszéltünk Havasi atyával (ő volt a tartományfőnök), aki mindjárt megengedte, utána a bíboros úrtól is kapunk engedélyt, hogy itt, Óbudán a szalézi templomban vietnami misét tartunk. Meghirdettem a vietnami piacon az újságban, és jöttek. Most már nem ötvenen vagyunk, hanem negyvenötvenen. Hála Istennek, hogy találkoztunk velük, hogy tudunk segíteni nekik. Van, aki öt, hat, tíz éve nem volt templomban. Azt mondták nekem: „A piacon tudok is beszélgetni az emberekkel magyarul, de a templom az más, ott abszolút nem értettem semmit. Atya, hogy menjek szentmisére, amikor nagyon unalmas? Bementem a templomba, és máris álmos lettem. Akkor inkább otthon maradok.” És hála Istennek, hogy idevezérelte őket!

Milyen a kapcsolatot a vietnami gyerekekkel?

Havasi atya azt mondta nekem egyszer: „Ferenc, itt futkároznak az udvaron valami gyerekek, biztos, hogy vietnamiak! Megkérdeztem tőlük: Tudtok beszélni vietnamiul? – senki nem mond semmit.

Nem tudnak vietnamiul, csak magyarul. Ferenc, ez a te feladatod, tanítsd meg őket vietnamiul!” Ezt a feladatot, amit Havasi atya adott nekem, nem tudtam megvalósítani. Két évvel ezelőtt kértem a szülőket, hogy egy órával minden vietnami mise előtt hozzák ide a gyerekeket. Egy óra alatt talán valamit meg tudok nekik tanítani. Nagyon szépen alakult egy ideig, már az olvasmányokat és a könyörgéseket is felolvasták vietnamiul, de elmaradtak. Nagyon sok volt a tanulnivaló, elfáradtak, vasárnap már nem akartak tanulni. Pedig sok családban van, hogy a gyerekek és a szülők nem értik egymást, mert a gyerekek csak magyarul beszélnek, a szülők meg csak vietnamiul beszélnek velük, amit a gyerekek nem értenek.

A tévébe is elmentél, hogy az X Faktorban egy vietnami fiúnak szurkolj?

Igen, az nagyon érdekes volt! Benjit én készítettem föl elsőáldozásra, nagyon kedves fiú. Amikor bekerült az X Faktorba, akkor meghívott, hogy ha van kedvem, menjek el, hallgassam meg. Mondtam, hogy jól van, megyek, még néhány sms-t is elküldtem. Végül szép eredményt ért el, ő lett 2014 legjobb férfi hangja. Érdekes, hogy mégis szerény maradt. Ha van vietnami mise, mindig jön, és szívesen ellátja a zenei szolgálatot, gitározik, énekel. Ez szép dolog, büszke vagyok rá.

Mióta vagy Óbudán igazgató?

2011 óta. Nagyon nagy felelősség! Simon atya volt akkor a tartományfőnök, amikor egy tartományi tanács után hívott, hogy beszéljessünk egy kicsit. A foci pályán sétáltunk és beszélgettünk. Azt mondja: „Mit szólnál hozzá, ha te lennél az óbudai rendház igazgatója?” „Húúú – mondom –, mit szóljak? Biztos nem tudnám megcsinálni. Itt kell nyelvtudás, ami nekem nincs. Hogyan tudok

ilyen hatalmas közösséget vezetni?” Félttem. Azt mondta, ne féljek, a rendtársak segítenek majd. Végül igent mondtam. És valóban, nagyon sokat segítettek. Frank Pál atya, Havasi atya, amikor szomorú voltam, vagy fáradt, vagy amikor nem tudtam valakivel szót érteni, akkor velük beszéltem meg.

Úgy vettem át a plébániát, hogy Andrásfalvy János, aki előttem volt igazgató és templomigazgató, elem tett egy nagy paksamétát, hogy: „Holnap már megyek, tessék, itt vannak a dokumentumok, ezeket neked adom. Minden le van írva, hogy mit kellene csinálni, én mindent leírtam és előkészítettem neked, tessék, itt van, csináld.” Nem gondoltam semmire, hogy mit hogyan kellene csinálni, minisztráns csoport, baba-mama klub, lelki napok, triduumot kell tartani, a szentmiséket, a gyóntatókat beosztani, nagyon sok-sok-sok minden... És ezek csak apróságok voltak, hol voltak akkor még a nagyobb dolgok... Mondtam, hogy jól van. Fogtam az iratsomót, és bementem a templomba. Egyedül voltam. Odatettem az oltár elé, és azt mondtam Don Boscónak: „Itt van, Don Bosco. Nem tudom, hogyan tovább. El sem tudom olvasni, hogyan tudom ezt megcsinálni?” Úgy voltam, mint Mózes az Ózsvétségben: „Nem tudok beszélni, hogyan fogom ezt megoldani? Félek! Megvernek! Biztos, hogy itt vannak a rendtársaim, akik mindig fognak segíteni nekem, de én mégis félek. Mit kellene csinálnom? Hogyan? Csak te tudod. Segíts!” Visszavittem a dokumentumokat a szobámba és egész éjszaka azon gondolkodtam, hogyan kellene mindent megoldani. Aztán másnap már tényleg sokat segítettek nekem a rendtársaim. Flavio atya segített nekem a hitoktatást megszervezni, mondta, mit kell csinálni. Amikor befejeztem a harmadik évet, Ábrahám Béla atya meghosszabbította még három évre a kinevezésemet. Örültem, hogy Isten segítségével sikerült. Mert Isten segítségével mindent meg lehet csinálni, nála semmi sem lehetetlen.

A magyar fiatalokkal könnyen megtalálsz a hangot?

Nem mondhatom, hogy nem. De azzal a csoporttal különösen jól megértjük egymást, amelyiket elsőáldozásra készítem fel. Most 27-en lesznek. Nagyon jól el tudunk beszélgetni. Az animátoroknál a kisanimátor csoport az, akikkel komolyan tudok beszélni. Péntekenként az oratórium után esti ima van az animátorokkal és a fiatalokkal együtt a kápolnában, utána jóéjszakát mondunk nekik, hagyományos szalézi stílusban.

Mennyit készülsz egy ilyen jóéjszakára?



Hazlátogatásakor a családdal

Két-három évvel ezelőtt még nagyon nehéz volt. Akkor akár órákig is készültem rá. Most megtörtént az is, hogy egészen mást mondtam, mint amire készültem. Például, a múlt héten rövid szent-ségimádást tartottunk és Bosco Szent János litániáját imádkoztuk – nagyon nehéz szöveg volt. Többször átolvastam, mégsem tudtam kimondani. Arra gondoltam, hogy elmondom a fiataloknak: „Nézzétek meg! Tíz éve vagyok Magyarországon, mégsem tudom ezt a szöveget rendesen fölolvasni! Annyira nehéz magyarul beszélni! Azért kellett ti, szalézi animátorok, hogy ti beszéljétek a gyerekekkel. Nekem fél órát kell készülnöm, ha akarok valamit, de ti simán tudtok velük beszélgetni. Nem arról van szó, hogy nem megyek oda, mert lusta vagyok, hanem szegény a magyar tudásom és még fel sem tudom ezt olvasni. Nagyon nehéz! Ezért kérek benneteket, ahogy Don Bosco kérte a munkatársakat: Jöjjetek! Ti vagytok az én kinyújtott kezem a gyerekekhez, a fiatalokhoz. Nagyon számítok rátok! Ha többen leszünk, több munkát tudunk elvégezni, több gye-

rekkel is tudunk majd foglalkozni.”

Ez a legfontosabb?

Nem csak az a fontos, hogy tudjak velük beszélgetni, hanem meg is kell érteni a fiatalok nyelvét. A szívünkkel kell megérteni a nyelvet, és megérinteni a szívüket. Ugyanúgy, mint Don Bosco. Nem csak a foci pályán vagy a játéktérben beszélgettem velük, hanem elvitte őket a kápolnába. Ha megnyerem őket ezekre a dolgokra, biztos vagyok benne, hogy többet tudok nekik adni, mint ha csak beszélgetek és játszok velük. Nem lehet mindig csak játszani, el kell menni velük együtt a kápolnába, ahol a Jóisten tovább erősíti azt, amire én tanítom őket. Meg kell nyerni a fiatalokat. Ne csak én menjek a foci pályára, a játéktérbe, táborba – persze, megyek velük, ezt meg tudom tenni –, hanem ők is jöjjenek velem a kis kápolnába imádkozni. Ha nem értem a fiatalok nyelvét, nem tudom elvinni őket oda, ahová Isten vár bennünket. Nem hiába mondta Don Bosco a szaléziának: „Szeressétek azt, amit a fiatalok szeretnek, és akkor majd ők is szeretni fogják,

amit ti szerettek.”

Egy olyan közösségnek vagy az igazgatója, ahol több nemzet és korosztály van?

Amikor igazgató lettem, akkor nehezebb volt, mert akkor itt voltak a kispapok és formációs ház volt, de most már könnyebb. Heten vagyunk, a legidősebb Frank Pál atya, ő 88 éves, a legfiatalabb Jani Áron 29-30. Nem mondhatom, hogy a magyarok, lengyelek vagy vietnamiak hibája, de néha nehezen értjük meg egymást. Nem a nyelv, hanem a különböző kultúra miatt. Az idős atyák nagyon alázatosak, támogatnak bennünket, imádkoznak értünk. Mindig kérem az imáikat.

Nemrég voltál otthon. Milyen volt hazamenni?

Tíz éve, amióta itt vagyok, háromszor voltam otthon. Most néhány hét szabadságot kaptam, és azt a szüleimmel tudtam tölteni. Nagy élmény volt! Kiskoromban mindig együtt mentünk templomba, ők gondoskodtak róla, hogy enni- és innivaló mindig legyen, de most én vittem őket templomba, amikor miséztem. Édesanyám néhány éve agyvérzést kapott, és azóta toló kocsiban van. Étkezésekkor is mindig mellettük voltam, kérdeztem, mit szeretnének. Így, ennyi év után valamit vissza tudtam adni a szüleimnek abból, amit tőlük kaptam. Nem mondhatom, hogy mindent visszaadtam, nem, de megpróbáltam megadni mindent, amit csak tudtam. Sokat dolgoztak értünk. Mielőtt visszajöttem Magyarországra, édesanyám megkérdezte, mikor jövök legközelebb. Mondtam, hogy csak 2-3 év múlva tudok menni ismét látogatóba. Azt mondta nekem: „Biztos vagy benne, hogy még találkozunk?” Most ezért sírtam. Ez az élet rendje, el kell fogadni, de ezt a kérdést soha nem fogom elfelejteni: „Biztos vagy benne, hogy három év múlva találkozunk?” Anyu! Remélem, igen! Istennél semmi sem lehetetlen.



A vietnami közösséggel



Don Bosco barátaival Boldog Sándor István városában

Az idei szalézi pedagógiai konferencia rendhagyó módon Szolnokon zajlott november 6-án. A helyválasztásban jelentős szerepet játszott az a tény, hogy a 2013-ban boldoggá avatott Sándor István szalézi szerzetes testvér Szolnok szülőtte.

Autónk vidáman fúrja bele az orrát az őszi ködbe, amikor Béla atya a gázra taposva Szolnok felé veszi az irányt. A hajnali derengés jelzi: november első péntekje van, a szalézi pedagógiai konferencia ideje.

A Szolnoki Főiskola előadóterme megteklik a szalézi lelkiségben elmerülni kívánó emberekkel. Várjuk első előadónkat, Dr. Görföl Tibort és persze nyergesi iskolánk buszát, amelyet elnyelt az utakat egyre jobban elborító átláthatatlan szürkesség, a tájra ráboruló pára.

Megkönnyebbülünk, amikor befutnak, így a nyitó előadás címében rejlő izgalmas, az aktuálpolitikát tekintve igen időszerű kérdésre fókuszálhatunk: Milyen jövője lehet a kereszténységnek Európában? Érzékeljük, hogy a világban hallatlan tájékozódási igény merül fel azzal kapcsolatban, hogy merre tartunk, kiszámíthatóak-e a társadalmi, szociális, gazdasági folyamatok. Óriási az érdeklődés az iránt is, hogy ki vagyok, mi a feladatom, milyennek kell lennem. Elhangzik: az ismeretek olyan mennyisége zúdul ránk, hogy elveszünk az információhalmozásban, nem tudjuk azt egységes egészzé alakítani. Ebben az identitáskeresésben nincsenek kész megoldások a kezünkben. Mindez bizonytalanságot okoz sokak számára, így mindent elfogadnak, ami valami biztosat ígér. Ezért a keresz-

ténységnek kész kell lenni új szövetségek megkötésére, meg kell szüntetni a katolikus egyházon belüli székértáborokat és kreatív missziót kell folytatnunk saját környezetünkben.

Ha a kereszténység jövőjét, legfontosabb feladatait áttekintjük, ezek összefoglalhatók azzal, amit Máté evangéliumában (Mt 10) Jézus mondott az apostoloknak: „Betegeket gyógyítsatok meg, halottakat támasszatok fel, leprásokat tisztítsatok meg, ördögöket űzzetek ki!” Modern társadalmi nyelvezetre lefordítva: Ne hagyjátok a gonosztságot eluralkodni környezetetekben, segítsétek a szociálisan, egészségügyileg rászorulókat, figyeljétek a társadalom periferiájára kerülőkre, és harcoljatok a szellemi, erkölcsi nivellálódás ellen.

Tartományfőnökünk nagy körültekintéssel hozta Szolnokra a konferenciát. Boldog Sándor István városában megtapasztaljuk személyes életútját, megismerjük lelkiségét, elbűvöl minket személyisége. Egyben emlékeztet minket arra, hogy egy szalézi nevelő soha ne feledje gyökereit. A pedagógus tetteiben fellelhető, hogy gyermekként milyen kapcsolata volt szüleivel, tagja volt-e egy olyan szabadon választott közösségnek, ahol sikerélménye volt. Don Bosco szerint a katedrán látott pedagógus csak tanár és nem több, de ha tanítványaival tölti a tanórán



Dr. Görföl Tibor



Ábrahám Béla



Gärtner Julianna



Vítális Gábor

kívüli időt, testvérükké válik.

Mai világunk kihívásaival szemben a fiatalok eszköztelenek, ezért nagy szükségünk van azokra a nevelőkre, akik hatalmas gyakorlati tapasztalatokkal rendelkeznek, Sándor Istvánhoz hasonlóan nem elméleti szakemberek, hiszen ő is tapasztalatból és hitből nevelt. Don Boscótól tanulva Sándor István lelkiségének forrása Jézus, a Jó Pásztor. Erőt a szalézi örökfogadalmas kereszt feliratából merített: „*Studia di farti amare*” („Igyekezz, hogy szeressenek”). Segítsük a fiatalokat abban, hogy tisztában legyenek pozitív képességeikkel és segítsük ezeket a képességeket kibontakozni.

Gärtner Julianna nővér előadásában hangsúlyozta, hogy a keresztény pedagógus hitével, cselekedeteivel és szavaival is nevel. A nevelő a hit, a remény és a szeretet embere, mert hisz az értelmes élet lehetőségének átadásában, meglátja a



Az út elején

A Róma melletti Genzano Versiglia Szent Alajosról elnevezett szalézi noviciátusában két magyar fiatal kezdte meg idén a fölkészülést a szalézi életre. Beszámolójuk első napjaikba, heteikbe enged egy kis betekintést.

Isten kegyelméből 2015. szeptember 7-én este léptünk be a szalézi noviciátusba itt, Genzanóban, Olaszország szívében, tizenhat társunkkal együtt. Évfolyamunk „házigazdái”, az olaszok öten vannak: két szicíliai, egy a központi tartományból és két olasz a déli tartományból. Mellettük ebben az évben a horvátok vannak többségben, ők heten érkeztek, de van spanyol, portugál és egy szíriai társunk is. Számunkra most kezdődött el az a formációs időszak, amelyben jobban megismerjük Bosco Szent János lelkiségét és módszerét, valamint a szalézi karizmat és azt, hogyan lehet megélni a mindennapokban, valamint elmélyülni a kapcsolatunkban Krisztussal, elemezzük, hogy számunkra kicsoda is Ő pontosan.

Az első hónap – szeptember – bevezető jellegű volt, amely során sok szép programban vehettünk részt. Ilyen volt szeptember 8-án a fogadalmötlet, ahol a novíciusok előző csoportja letette első szerzetesi fogadalmát, tehát átadták magukat Istennek és elköteleződtek a szalézi életre. Részt vehettünk a szerzetesi örökfogadalom letételén, valamint lehetőségünk volt eljutni egy papszentelésre is.

A hónap közepén néhány napra Cannetóba költöztünk, ahol a következő évet terveztük meg: hogyan szeretnénk élni, milyen célokat tűzünk magunk elé, milyen áldozatokat szeretnénk hozni... Ezekben a napokban választottuk ki a noviciátusi évünk jelmondatát is, ami végig kíséri fog minket és így hangzik: „...mert nélküled semmit sem tehetünk” (Jn 5,15). Terveztünk egy rajzot, amelynek ez a mondat a témája, kifejezi, hogy számunkra mi a mondanivalója, és megírtuk közös himnuszunkat. Részt vettünk egy kiránduláson is: fölmásztunk egy igen magas hegycsúcsra, ahol együtt rácsodálkoztunk a gyönyörű kilátásra, majd közös fotóval örökítettük meg ezt az élményt. Visszafelé



A hónap közepén néhány napra Cannetóba költöztünk



meglátogattuk Monte Cassino kolostorát – a Szent Benedek által alapított bencés kolostort.

A továbbiakban volt szerencsénk megnézni Róma legfontosabb nevezetességeit. Egy egész vasárnapot töltöttünk az Örök Városban.

De nemcsak kirándulásokon és szórakoztató programokban veszünk részt, hanem lelkipásztori feladatokat is végzünk. Erre elsősorban a helyi oratórium nyújt lehetőséget, ahol kettesével, hármasával tölthetünk el egy-két órát. Más szalézi plébánián, vagy a helyi egyházmegyei plébánián is ellátunk apostoli szolgálatot. Együtt töltjük az időt az ide érkező fiatalokkal és gyerekekkel, velük vagyunk, hogy megismerjük őket. Itt részt veszünk a közös szentmisén is, majd utána kisebb tennivalókat végzünk el szalézi szellemben.

Minden pénteken bejárunk Rómába, a Borgo Ragazzi Don Bosco szalézi szakiskolába. Itt is be vagyunk osztva különböző csoportokba. Ki a szakiskolában, ki a „minor” központban tevékenykedik. Különböző kurzusokon segítünk, korrepetálunk, imádkozunk és játszunk. A középiskolában pedig a fiatalok között vagyunk jelen, mint a tanárok segítői az órán. Itt megismerjük őket, a szakmájukat, amiről élvezettel és örömmel mesélnek. A nap oratóriummal zárul, ahol már minden novícius jelen van és együtt zajlanak az események.

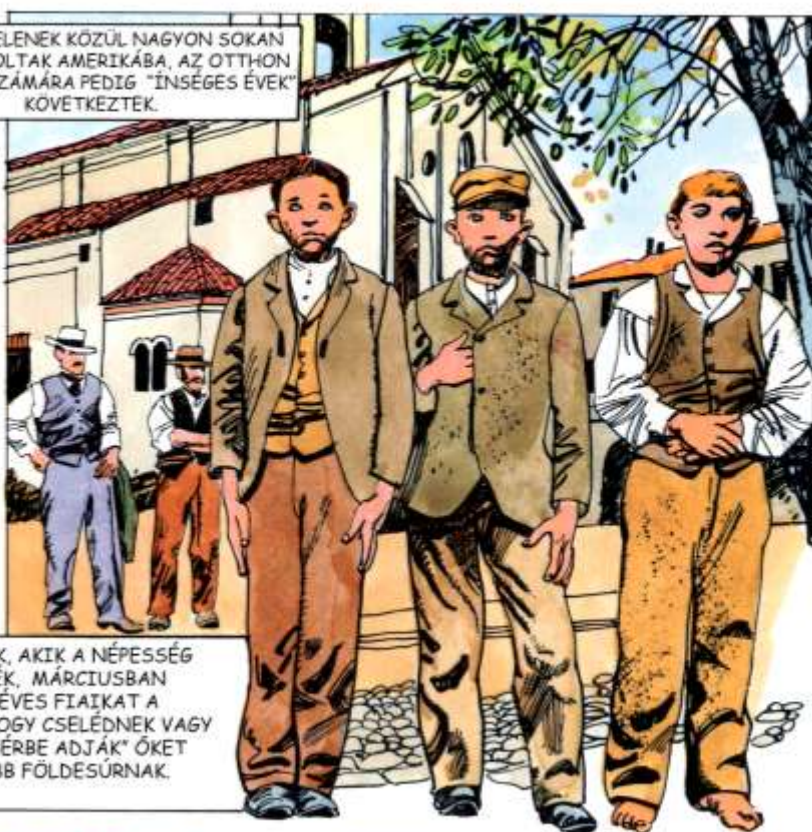
Átlagos napjainkon mindig együtt vagyunk. Persze, az imádság és a tanórák mellett azért mi is szoktunk filmet nézni szabadidőnkben, vagy esetleg közösen végezzük el a házimunkát, mint egy család. Nagyon jó érzés amikor különböző nemzetiségű fiatalok dolgoznak együtt, kisegítik egymást a nyelvben és lelkileg is. Nagyon érezhető a családiasság, ami itt uralkodik. Természetesen a tanulás sem maradhat ki a felsorolásból! Októbertől megkezdjük az iskolát, ahol elmélyítjük tudásunkat. Tanulunk Szentírást, katekizmust, ismerkedünk a szalézi alapszabályokkal, tanulunk liturgiát és önismereti óráink is vannak. Emellett lehetőségünk van megtanulni gitározni vagy zongorázni. Időnként ellátogatunk a szerzetesközi iskolába is, ahol több más szerzetesrend novíciusaival veszünk részt kurzusokon.

Kérjük a kedves Olvasókat, imádkozzanak értünk, hogy ezt az évet valóban teljes odaadással éljük meg és igazi szalézivá válhassunk, amilyen Don Bosco volt a fiatalok számára!



A MUNKÁSOK A GYÁRKBAN 12 ÓRÁT DOLGOZTAK NAPONTA EGÉSZSÉGTLEN KÖRNYEZETBEN, ÉHBÉRÉRT, EGÉSZSÉGBIZTOSÍTÁS ÉS NYUGDÍJ NÉLKÜL.

A NINCSTELENEK KÖZÜL NAGYON SOKAN KIVÁNDOROLTAK AMERIKÁBA, AZ OTTHON MARADÓK SZÁMÁRA PEDIG "INSÉGES ÉVEK" KÖVETKEZTEK.



A FÖLDMŰVESEK, AKIK A NÉPSSÉG ZÖMÉT KÉPEZTEK, MÁRCIUSBAN KIVITTEK 12-14 ÉVES FIAIKAT A VÁSÁRTERRE, HOGY CSELÉDNEK VAGY PÁSZTORNAK "BÉRBE ADJÁK" ÖKET EGY TEHETŐSEBB FÖLDESÚRNAK.



A FIATAL LÁNYOK MEGNÖVESZTÉTTÉK A HAJUKAT, MAJD 18 ÉVES KORUKBAN LEVÁGATTA ÉS ELADTA. EZ VOLT A HOZOMÁNYGYŰJTÉS KEZDETE.

MOST MÁR ELKEZD-HETED FÉLRE-TENNI A PÉNZT A HOZOMÁNYODRA.



KÜLÖN ADÓVAL TERHELTEK A FÖLD-MŰVES RÉTEGET; MINDENNEMŰ GABONA ÖRLÉSÉT MEGADÓZTATTÁK. AKI KENYERET VAGY PULISZKÁT EVETT, ADÓT FIZETETT ÉRTE, MÉG A LEGSZEGÉNYEBBEK IS. A MALMOKAT MEGFIGYELÉS ALÁ VETTEK, HOGY ELLENŐRIZZÉK A MOLNÁROK MUNKÁJÁT.

NINCS SEM KENYERÜNK, SEM GABONÁNK!



AZ EGÉSZ ORSZÁGBAN FELKELÉSEK ROBBANTAK KI, A MILÁNÓI DÓM-TÉREN A KATONÁK OSZLATTÁK FEL AZ ELÉGEDETLLEN, TÚNTETŐ TÖMEGET.

ÉLTEN A PÁPA! ÉLTENÉK AZ OSZTRÁKOK!



AZ "ITÁLIAI KIRÁLYSÁG" EL AKARTA FOGLALNI RÓMÁT. IX. PIUSZ PÁPÁT FELZAKLATTÁK EZEK A KILÁTÁSOK.

GARIBALDI ÖNKÉNTESEKET TOBOROZ, HOGY ELFOGLALJA RÓMÁT!



1863-BAN LETETTÉK A TEMPLOM ALAPKÖVÉT.

KI AKAROM FIZETNI AZ
ÉPÍTŐMESTERNEK AZ ELSŐ RÉSZ-
LETET. MINDEN PÉNZT ÖNNEK
ADOK, AMI A TÁRCÁMBAN
VANI!

8 SOLDO!
DE HÁT EZ
NINCS
FÉL LÍRA
SEM!

LEGYEN
CSAK NYUGODT!
A SZÜZANYA
ELEGENDŐ PÉNZT
FOG KÜLDENI.

CSUPÁN HÁROM NAP
ELTELTÉVEL...

ITT VAGYOK.
A SZÜZANYA
MEGSÉGÍTETT.
JÖTTEM TÖRLÉSZNÉNI
AZ ADÓSSÁGOMAT.

ÉS VALÓBAN IGY LETT.
GIUSEPPE COTTA
SZENÁTOR, EGY 83 ÉVES,
DÜSGAZDAG BANKÁR A
HALÁLÓS ÁGYÁN FEKÜDT,
AMIKOR DON BOSCO,
AKI A BARÁTJA VOLT,
MEGLÁTOGATTA.

ÖN MÉG
NEM HALHAT MEG,
A SZÜZANYÁNAK
MÉG SZÜKSÉGE VAN
ÖNRE. SEGÍTENIE
KELL A TEMPLOM
ÉPÍTÉSÉBEN.

HA
A MADONNA
SEGÍTSÉGÉVEL
MEGGYÓGYULOK,
HAT HÓNAPON ÁT
2000 LÍRÁT
ADOMÁNYOZOK A
VALDOCCOI
TEMPLOMNAK.

A SZÜZANYA ÁLTAL KIESZKÖZÖLT
KEGYELMEK "ESŐJE" OLYAN NAGY
VOLT, HOGY EZ MÉG DON
BOSCORA IS MÉLY BENYOMÁST
TETT. TANÁCSOT KÉRT
MONS. BERTAGNÁTÓL.

MÁRIA
NEVÉBEN MEG-
ÁLDOM A BETEGEKET,
ÉS MEGGYÓGYULNAK.
SZÉGVENKEZEK, MERT
AZT LÁTOM, HOGY ÚGY
TEKINTENEK RÁM,
MINT EGY
"CSODATEVŐRE".
HAGYJAM ABBA?

NE, HA A
MADONNA A
SZOLGÁLATODAT
AKARJA, AKKOR
HAGD, HADD
TEGYEI!

EGYSZER DON BOSCO A
VÁROSBÓL JÖTT HAZA,
AMIKOR AZ ORATÓRIUM
AJTÁJÁNÁL VÁRT RÁ EGY
ÉDESANYA, BETEG
GYERMEKÉVEL A KARJÁN.
A KICSI CSENDES VOLT,
A TESTÉT KIÜTÉSEK
BORÍTOTTÁK INKÁBB
HALOTTNAK LÁTSZOTT,
MINT ÉLŐNEK.

DON BOSCO ODASIELETT HOZZÁ...

MIÓTA
BETEG A
GYERMEK?

A SZÜLETÉSE
ÓTA ILYEN. SEMMILYEN
ORVOS NEM SEGÍTETT
RAJTA.

AZT
HISZI, HOGY
A SZÜZANYA
MEG TUDNÁ
GYÓGYÍTANI?

IGEN, IGEN!
HA MEGGYÓGYÍTTA,
NEKI ADOM MINDEN
ÉRTÉKEMET,
AMIM CSAK VANI!

KÉT HÉT MÚLVA EGY BOLDOG ASSZONY,
ÉS EGY EGÉSZSÉGES, ELEVEN, CSILLOGÓ
SZEMŰ GYERMEK:

ÉN MEG-
ÁLDOM, DE ÖN
KÉSZÜLJÖN FEL EGY
JÓ GYÓNÁSRA ÉS
JÁRULJON SZENT-
ÁLDOZÁSHOZ IS.

A SZÜZANYA
MEGGYÓGYÍTOTTA.
MOST ELJÖTTEM,
HOGY TELJE-
SÍTSEM, AMIT
MEGÍGÉRTEM.

ITT VAN
MINDEN:
EGY VÉKONY
ARANYLÁNC, EGY
GYŰRŰ ÉS KÉT
FÜLBEVALÓ.

AKKOR
NEM TUD
LEMONDANI
EZEKRŐL. MI
TÖRTÉNIK, HA
ELAJÁNDÉKOZNAK
MINDENT, ÉS
BETEGEK
LESZNEK...

AZ
ÚR LÁTJA,
HOGY SZEGÉNYEK
VAGYUNK, ÉS
GONDOSKOD-
NI FOG
RÓLUNK.

DON BOSCO MEGHATÓDOTT.

A SZÜZANYA
NEM KIVÁN ÖNTŐL
EKKORA ÁLDOZATOT,
DE HA MINDENKEPPEN
RAGASZKODIK HOZZÁ, AK-
KOR AJÁNDÉKOZZA IDE
CSAK A GYŰRŰT,
A TÖBBIT PEDIG
VIGYE HAZA.

KEDVES
ASSZONYOM,
VAN EGY KIS
MEGTAKARÍTOTT
PENZE?

NINCSE,
A FÉRJEM
SZEGÉNY
MUNKÁS.

A MADONNA
MEGELEGESZIK
ENNIVEL?
NEM AKAROK
SZÓSZÉGŐ
LENNI.

BIZTO-
SÍTOM, ÖNT
A NEVEBEN,
HOGY ELEGÉ-
DETT LESZ.

FOLYTATJUK...



Befogadás



Nehéz helyzetben vagyok, amikor az egyetem folyosóin vitatkozó hallgatóim megszólítanak és bevonva a vitájukba vagy az elméleti órákon az inkluzivitás (el- és befogadó nevelés) témakörét tárgyalva, a véleményemet kérik az Európát elöntő migrációs áradattal kapcsolatos befogadásról. Ilyenkor ambivalens módon két ez évi emlékem jut eszembe. Nyarainkat Győr közelében töltjük, és a hétvégi bevásárlásainkat a városban intézzük. (Győr és a közeli Vámoszabadi, valamint a környéki települések ebben az időszakban átmeneti állomásként szolgáltak a bevándorlók fogadásában, de sajnos az önkényes helyfoglalásban is.) Többször is meg kellett tapasztalnunk, hogy az üzletekben a pénztárhoz álló sort megbontva, minket félrelökve az áruikra mutogatva előreállnak. Ilyenkor arra gondoltam, hogy a bevásárlóközpont parkolójánál álló buszokhoz sietnek, hogy tovább szállítsák őket, de megrökönyödésemre a fizetést követően az előtérben egymással beszélgetve, nézelődve töltötték idejüket. Ezt a kultúrájukra gondolva úgy is értelmezhettem, hogy én számukra „csak” egy nő vagyok, de férfi vásárlótársaim is ugyanígy jártak. Ezek csak kellemetlenségek, de az üzletből kilépve, a migránsokat tovább szállító buszok parkolóhelyeit körülvevő füves területet szenny és emberi ürülék borította. (Az üzletközpontban ingyenes mellékhelység található.) Ez már elrettentett. Másik élményem nagyon megérintett, és ha rá gondolkodom, még mindig elgondolkodtat. Misére a győri karmelita templomba

járok. Az egyik alkalommal a megszokott árnyékos ülőhelyen egy göndör hajú, őszes, térdelve imádkozó férfit láttam. Nem akartam őt megzavarni, átültem egy kicsit hátrébb, a túloldalra. Ahogy körbenéztem, ismét megakadt rajta a szemem és akkor vettem észre, hogy egy sötétbőrű, szegényes ruházatú (a bevásárlóközpontban látott sok fiattal szemben, akiket zömében márkás ruhákban láthatunk), feltehetően migráns ember volt az, aki ott ült. Nagyon megrendített a testtartása, mert egy erősen befelé forduló, az imában elmélyedt embert láttam, amivel a misék alatt ritkán találkozom. A külseje alapján úgy véltem, hogy 60 év körül lehetett.

A látvány igen elgondolkodtatott. Min mehetett keresztül ez az idősebb férfi, aki elhagyta az otthonát, hazáját az idősebb korban különösen fontos gyökereit? Ő már nem számíthat munkára, biztos, hogy neki menekülnie kellett. A mise alatt többször is odatévedt a tekintetem és megrendítő volt az az átszellemült viselkedés, amely a nyelvet feltételezhetően nem értő, de a liturgiát és a szentáldozást annál inkább átélő embert tükrözte. Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy ő biztos menekült, őt és hittársait be kell fogadnunk.

De honnan tudhatjuk, hogy ki, milyen okból menekül és ki az, aki az életét menti és az idegenben is épülni/építeni akarja önmagát, közvetlen és a befogadó környezetét, és ki az, aki kihasznál, vagy ártó szándékkal jön? E dilemmák mind a mai napig foglalkoztattak/foglalkoztat-

nak.

Személyes élményeim hatásaként ambivalens módon éltem meg Ferenc pápa üzenetét is, hogy fogadjunk be akár csak egy családot, egyedül érkező vagy magára maradt gyermeket. De kit? Hiszen több TV felvételen is láthatjuk azokat az életre törő jeleket, amelyeket nemcsak a felnőttek, hanem egészen fiatal gyermekek is mutatnak. Mondhatjuk, hogy ugyan már, ők gyermekek? Nem, mert tudjuk, hogy sokukat már öt éves koruktól harcra képezték ki. Újabb kérdésként vetődhet fel, hogy őket ideirányítanak Európába? Nem inkább az otthoni harcokban használják fel őket? Nem tudjuk! Ezen dilemmák közepette olvastam a Szalézi Értesítő utolsó számában a hazai tartomány felajánlását, ami a bennem megfogalmazott kérdések többségére is választ ad.

Felelősségünk a hozzánk forduló fiataloknak adott válaszainkban igen nagy, mert „Élet és halál van a nyelv hatalmában.” (Péld 18,21) Erre adott példát Don Bosco, akit Gigi Di Libero könyvében a szó apostolának nevez. Ha csak tapasztalatok nélkül, hallomásból, téves vagy elferdített információkból, a lehetséges élethelyzeteket át nem érezve alakítunk ki véleményeket, azok előítéletekhez vezethetnek. Az előítélet rugalmatlan gondolkodáshoz, a vélemény megváltoztathatatlanágához vezet. Az előítélet vak! Ugyanakkor, ha a szükség úgy hozza, akkor gyermekeinknek, fiataljainknak a szalézi intézményeinkben, oratóriumainkban befogadni és segíteni kell az életüket mentő menekült családok gyermekeit, illetve az egyedül érkező gyermekeket, fiatalokat. Nekünk is és mintoadásunk hatásaként fiataljainknak is nyitottnak kell lenni akár az olvasott, akár a tévében, interneten látott jó példákra, mert ezekkel saját érzéseinket és hozzáállásunkat is megváltoztathatjuk az elfogadás irányába.

Don Bosco életpéldája is mutatja, hogy mindig arra törekedett, hogy a jó példát megláttassa, megértesse és ezek révén a helyes gondolkodásra, cselekedetre nevelje a rábízottakat. Sem gondolataiban, sem cselekedeteiben nem ismerte az előítéletességet, csak az okos elfogadást, legyen az a leprások közül, a börtönből vagy bűnöző közegekből, igénytelen vagy egyszerű családokból és még sorolhatnánk, hogy a társadalom többsége által mely elutasított rétegekből, élethelyzetekből kikerült gyermek vagy fiatal.

Felhasznált irodalom:

Biblia. Ószövetségi és Újszövetségi Szentírás.

Szent István Társulat, 1996

Gigi Di Libero (2009). Don Bosco, a szó apostola. Don Bosco Kiadó, Budapest



Munkatársi Fórum



Szép számmal gyűltek össze november 6-án délután az ország csaknem valamennyi csoportjából a szalézi munkatársak Péli földszentkeresztben, ekkor vette ugyanis kezdetét a számukra évente megtartott egyik legfontosabb találkozás, a FÓRUM.

A bevezető szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya celebrálta. Köszöntő beszédéből megtudtuk, hogy Magyarországon van a világ legkisebb szalézi tartománya, mindössze 37 szerzetessel, akik közül 11 misszionárius. Szükség van tehát munkájukhoz a munkatársak segítségére is, de munkánkat eredményesebben végezhetnénk, ha a munkatársi szabályzatot alaposabban ismernénk.

Jelen volt közöttünk a munkatársi régió vezetője, Stanislav Veselsky szlovák szalézi munkatárs is, aki Nagyszombatból érkezett.

A köszöntések után Dér Katalin előadása következett, aki ismertette az iszlám vallást, szembeállítva azt a kereszténységgel. Míg az iszlám tanok lényege öt pontra sűríthető, (napi ötször imádkozni, évente egyszer Mekkába zarándokolni, böjtölni, adakozni és nyíltan hirdetni hitüket), addig a kereszténység hittételekre, misztériumokra épül. A muszlimok 90%-a aktívan gyakorolja vallását, (a hitüket elhagyókat büntetik), míg a megkeresztelteknek mindössze 10%-a. (A bizonytalan mindig az erős mellé áll!) Isten képes és akarja is a hitetleneket hitre szólítani (Jézus azért jött, hogy megkeresse, aki elveszett...), míg Allah nem (hisz az eleve elrendeltségben). Még sok mindenről szó esett, amit itt nem részletezhetünk. Érdemes példát venni

elkötelezettségükről.

Ez után a csoportok beszámolója következett éves munkájukról, mely elég változatos és sokoldalú. Néhány csoport közvetlen szerzetesi háttér nélkül kénytelen dolgozni, ami megnehezíti munkájukat. Legtöbb helyen folyik a formáció, többen készülnek a munkatársi ígéret letételére. A foglalkozást a fiatalokkal megkönnyíti, ha jó animátor csapat áll rendelkezésre.

Délután Marillai Andrea a prágai regionális találkozóról számolt be, majd buzdított bennünket, hogy imádkozunk hivatásokért, a fiatalokért, a csoportot elhagyó munkatársakért és egymásért.

A különböző rendezvények és feladatok ismertetése után Stanislav Veselsky előadása következett, aki érzi feladatának súlyát a régióban. Beszért a strennáról általában, és a jövő év strennájáról, rendfőnöki üzenetéről. Hangsúlyozta, hogy meg kell tartani a csoportok autonómiáját, de mozgalommá kell fejlődniük.

Rövid szünet után kiscsoportos beszélgetés következett az evangelizálásról, újrevangelizálásról és kapcsolatunkról a Szalézi Családdal. Fontos a példaadás, a megszólítás, a szeretetteljes megnyilatkozás. Első a szűkebb értelemben vett család, az imádkozás értük. Fontos, hogy a munkahelyi környezetben is bátran, határozottan megnyilatkozzunk. Minden pillanatban figyel ránk valaki, ezért fontos a munkatársak személyes jelenléte a fiatalok között, de a szalézi szerzetesek jelenléte elengedhetetlen.

Vasárnap reggel Ábrahám Béla atya az irgalmasság lelki háttéréről beszért a jubileumi szent évre hivatkozva. Az irgal-



masság arca: Jézus Krisztus, az Atya irgalmasságának az arca. Az irgalmasság nem teológiai fogalom: gondviselés, igazságosság. Az irgalom a Jézus Szívetisztelet felfrissítése. Ámen azt jelenti, hinni, nem csak igaznak tartani, hanem Istenre hagyatkozni.

Don Bosco az Atya irgalmasságának szentje. Az oratórium: az Isten irgalmasságának szalézi helye. Isten minden embert a maga élethelyzetében hívott meg az üdvösségre. A „szív szerszámai” kérhetők Don Boscótól: műhely az irgalmasság testi-lelki cselekedeteihez.

Szentmisével zártuk együttlétünket, és lélekben gazdagodva, tervekkel telve indultunk útnak hazafelé.





Az első magyar szalézi, Zafféry Károly emlékezete

A nyergesújfalui temetőben, tuja-fák árnyékában pihen az első magyar szalézi. Sírját hálás szaléziak és nyergesi diákok keresik fel, hogy leróják tiszteletüket Zafféry Károly előtt, aki sokat tett azért, hogy Don Bosco rendje letelepedjen hazánkban.

De ki is volt ez az első szalézi?

Zafféry Károly életútja csodálatos. 1840. augusztus 15-én született Hosszúmezőn (Szatmár megyében). Az elemi iskolát szülőfalujában, majd a gimnáziumot Máramaroszigeten, a főgimnáziumot Szatmárban végezte. 1858-ban szatmári egyházmegyei papnövendék lett. Mielőtt pappá szentelték volna, egy ideig helyettes tanárként tanított, majd nevelősködött Bécsben, ahol folytatta teológiai tanulmányait a bécsi Pázmáneumban. 1861. március 31-én szentelte pappá Haas Mihály szatmári püspök. Egy ideig házi lelkész volt, és folytatta tanulmányait Budapesten és Bécsben. 1867 júniusában magyarlatin szakos tanári diplomát szerzett. Zafféry atya kereste a helyét az Egyházban és a társadalomban. Különböző helyeken volt tanár, sőt, iskolaigazgató is. Helyét azonban nem találta.

Jezsuita akart lenni, Innsbruckban végezte a novíciust és tanított a kalocsai jezsuita főgimnáziumban. Azonban itt sem találta meg hivatását.

Olaszországban a trappistákhoz jelentkezett, 1887 februárjában belépett az egyik karthauzi rendházba, ahol 15 hónapot töltött csendes magányban. De itt sem volt maradása! Tovább kereste a helyét, a hivatását.

1900. április 12-én Don Bosco torinói házába vezette őt a Szűzanya, akit Zafféry atya gyermeki szeretettel szeretett. Don Bosco utóda, Don Rua belelátott a lelkébe, és felvette a Szalézi Társaságba, maga mellett tartotta a nagy műveltségű papot titkárnak. 1900. május 2-án végre Zafféry atya megtalálta, amit keresett: 60 évesen Foglizzóban megkezdte a novíciátust, és 1901. szeptember 30-án fogadalmat tett Don Rua kezébe.

A fogadalomtétel után Magyarországra jött, hogy itthon is ismertté tegye Don Boscót és a szaléziakat. Sok fiataalt nyert meg és vitt magával Olaszországba, Cavagliába, ahol a szalézi rend házat nyitott a magyar fiatalok számára.



Zafféry atya évente hazalátogatott „propagandakörútra”, és mindig több fiatal fiút vitt magával Cavagliába. Hogy ma itt vagyunk, és 2013-ban megünnepeleltük letelepedésünk 100-ik évfordulóját, Isten után neki köszönhetjük. Idős kora ellenére (hiszen ekkor már elmúlt 60 éves) fiatalos lendülettel és lelkesedéssel nevelte a magyar fiatalokat.

1913. november 3-án hagyták el a magyar fiatalok Olaszországot és nagy lelkesen hazatértek, mégpedig Péli-földszentkeresztre. Zafféry atya idős kora miatt nem jöhetett azonnal velük, csak miután már egy kicsit rendbe hozták a dűledező házat Péli-földszentkereszten, akkor tért haza, 74 évesen. Nagy szükség volt itt rá. Oktatta a fiatalokat, nagy ta-

pasztalával és nyelvismeretével bekapcsolódott a rendház életébe. A péli-földszentkereszti búcsúkon prédikált németül, szlovákul, sőt, még cigányul is. 1919-ben, a Tanácsköztársaság bukása után a fiúkkal együtt ő is Nyergesújfalura költözött, de nem sokáig élvezte az újonnan megnyitott ház kényelmét: 1919. december 27-én, délután három órakor meghalt.

Zafféry atya életében sokat fáradozott azért, hogy Magyarországon letelepedjenek a szaléziak és megindulhasson a munka. Születésének 175. évfordulóján a magyar szaléziak hálával köszönik meg azt a fáradságos munkát, amit Zafféry atya tett a magyar szaléziakért. Követni akarjuk, és példája örökké élni fog a Magyar Szalézi Tartományban.

Példája azt mutatja nekünk, hogy nem számít a kor – hiszen Zafféry atya több mint 60 évesen alapozta meg a magyar szalézi munkát –, csak az számít, hogy milyen lelkülettel rendelkezik valaki, ahogy a dal mondja: „Csak a szíve legyen fiatal...”

Tartományunk történetében 1990-ben újra föléledt ugyanaz a lelkesedés, amikor az újrainduláskor ismételten az idős rendtársak kezdték meg nagy lendülettel a munkát! Hogy ma itt vagyunk, létezünk, azt az ő fiatalos, lelkes munkájuknak köszönhetjük. Don Boscónak szüksége van tehát a fiatalokra, de a lelkes idősekre is!



Zafféry atya (középen kalapban) az első magyar szaléziakkal Péli-földszentkereszten

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL



Népmissziós napok Muzslyán a szaléziaknál

A szerbiai Vajdaságban található muzslyai szalézi plébánián október 2-án kezdődtek a népmissziós napok, amelyek keretében több magyarországi szalézi is ellátogatott a bánati rendtársaik közösségébe.

A népmisszió Muzslyán október 2–11-ig tartott. Ezt az egy hetet a családnak és házasság szentségének szentelték. A plébánián működő Don Bosco Családosok Egyesülete vendégül látta a szalézi szerzetes atyákat, akik muzslyai tevékenységük 50 éves jubileumát is ekkor ünnepelték.

A népmisszió keretében október 3-án és 9-én a gyerekek részére szerveztek oratóriumot, ahol néhány magyarországi animátor is részt vett. A szalézi atyák a missziós napokra való tekintettel még nagyobb odafigyeléssel fordultak az egyházközség fiataljaihoz, hogy érezzék, mennyire fontosak ők is a közösségi életben. Az oratóriumban a sok vidám játék

mellett volt katekézis is, amely során Don Bosco életének egy szegmensét mutatták be az atyák, majd volt közös énektanulás, játék, tánc, különféle sporttevékenységgel is foglalkozhattak a fiatalok, és cirkuszi mutatványos eszközökkel is ismerkedhettek.

Magyarországról eljött erre az alkalomra az Óbudán szolgáló Kukuczka Robert lengyel szalézi misszionárius atya, valamint Márkus Zoltán atya a kazincbarcikai és Vendrey Gábor atya a szombathelyi szalézi közösségből.

Muzslyai tartózkodásuk során az egyházközség minden csoportjával külön-külön is találkoztak, hogy még jobban megerősítsék hitükben az embereket. Külön találkoztak az özvegyekkel, a magányosokkal, férfiakkal, nőkkel, az újránházasodottakkal, az elváltakkal, az ifjúsággal, a gyerekekkel, a pedagógusokkal, az egyházvezetők és az egyházközségben aktívan tevékenykedő csoportok tagjaival, hogy elbeszélgessenek, ugyanakkor a délelőtti betegek látogatására szentelték.

A népmissziós napok keretében Muzslyára látogatott Ábrahám Béla atya, a Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnöke, Havasi József atya, korábbi tartományfőnök és Depaula Flavio atya, tartományi titkár és ekonómus is.

A népmisszió október 11-én, vasárnap ünnepi szentmisével zárult Muzslyán, amelyet Kiss Rigó László szeged-csanádi püspök celebrált paptestvéreivel. A köszöntőjében kiemelte, hogy több évfordulót is ünnepel a muzslyai közösség: Don Bosco születésének 200., Muzslya betelepítésének 125., és a szalézi atyák itteni jelenlétének 50. évfordulóját.

Kónya-Kovács Otília/ www.vajma.info



Tudj meg még többet a szaléziakról: www.szaleziak.hu

Idősek napja – Október elsején ünnepeltük az Idősek Világnapját. A Don Bosco Iskola diákjai változatos műsorral készültek, melyet sok gyakorlás előzött meg. Egy nagyon szép görög mitológiai történetet adtak elő a diákok, amely két példaértékű öreg házaspárról szólt. Philemon és Baucis története még a gyerekeket is meghatotta és nagyon tetszett nekik már az olvasópróba alkalmával is. Örömmel tanulták meg.

A latin táncosok fergeteges hangulatot teremtettek az idős emberek nagy örömeire. A pörgős zene, a jól begyakorolt koreográfia és a táncosok vidámsága mosolyt csalt az arcokra. Olykor még az idős, megfáradt lábak is a székekben ülve megmozdultak egy-egy ütemre. Jó volt látni, hogy az otthon lakóinak sikerült kapcsolódni a mindennapok egyhangúságából és örömeit lelték az előadásban.

Iskolánk nyugdíjas tanára alkalomhoz illő verset szavalt el az időskorúaknak, erősítve ezzel az összetartozás érzését, s ugyanakkor egy másfajta, kicsit elmerengő, kicsit melankolikus hangulatot varázsolta a szívekbe.

Innentől kezdve újra a jókedv és a vidámság volt a főszerep. A cigány táncosok a hamisítatlan roma életérzést mutatták meg és adták át a táncukkal. Élmény volt látni az arcokon a lelkesedést és a felszabadultságot. Az idősek és a fiatalok, a zene és a tánc segítségével megtalálták az egymás felé vezető utat. Mindkét korosztály és minden résztvevő nagyon jól szórakozott. A gyerekek boldogan indultak haza, és már azon gondolkodtak, hogy vajon hol léphetnének fel legközelebb.

Az idősotthon lakói nagy szeretettel fogadták a fiatalokat, akik sok vidám és felejthetetlen perccel ajándékozták meg őket.

Balogh Katalin

Szép eredmények a roma tehetségkutató versenyen – A Nemzeti Művelődési Intézet és az Egressy Béni Művelődési Központ szervezésében került megrendezésre október 16-án az a tehetségkutató verseny, amely a „Tehetséges cigány fiatalok kulturális seregszemléje” nevet viselte.

A rendezvényre szép számmal jelentkeztek egyéni előadók és művészeti iskolák diákjai is, akiknek nagy kihívást jelentett, hogy megmutathatták a tehetségüket. Összesen 38 jelentkezés futott be a szervezőkhöz. A korhatárt a 14 és 30 éves kor között húzták meg, ezért nagyon sokszínű és változatos lett a fellépők tábora.

HÍREK A MAGYAR TARTOMÁNYBÓL



Zarándokút Lengyelországba

Október végén huszonnégy lelkes magyar hívővel négynapos lengyelországi zarándokútra indultam. Nagy élmény volt olyan csoporttal menni, amelyben csak négy fiatal volt, a többiek pedig középkorúak. A legfiatalabb résztvevő a 9 éves kazincbarcikai Karcsi volt, a legidősebb pedig a 83 éves Veronika testvér Budapestről. A négy nap alatt vidáman énekeltünk Isten dicsőségére, nap mint nap elimádkoztuk a rózsafüzért, amelyet szép és mély személyes elmélkedésekkel láttunk el. Az egész utazás nagyon gyorsan telt, mivel mindenki mikrofonhoz juthatott, aki valami szép hitbeli tanúságtétellel készült, hogy másoknak lelki erőt és reményt adjon.

Az utunk Krakkóba vezetett, ahol három éjszakát töltöttünk a szalézi papneveldében. A lengyel szaléziak nagyon finom és bőséges lengyel ételekkel vártak minket, mindenről érdeklődtek, hogy hogyan tudnának nekünk segíteni, hogy minél jobban töltsük az időt. A négy nap alatt gyönyörű volt az idő, ami Isten ajándéka ebben az időszakban.

Meglepetés volt, amikor Lengyelországba átérve megtekintettük Orawka (a Trianon előtti időszakban magyarul Kisárva volt) településen a régi, magyar, Keresztelő Szt. Jánosról elnevezett fatemplomot. Meglepetésünkre ott találkoztunk más magyar, pontosan műcsenyi csoporttal, akik a sajószentpéteri Lajos atya vezetésével már előttünk érkeztek, a másik napon pedig együtt miséztünk Krakkóban. Kedden először a wieliczka-i sóbányába mentünk, ahol egy érdekes és vicces lengyel idegenvezetőt kaptunk, akinek a mondanivalóját én fordítottam le magyar nyelvre. Kedden délután átmentünk Krakkó Lagiewnikába misét tartani az Isteni Irgalmasság-templomba, ahol a mise után a sajkózkai egyház-község kérésére vettünk egy nagy irgalmas Jézus festményt. Este elmentünk az új II. János Pál pápa központba, ahová mindenkinek el kell mennie! Szerdán egész napra kimentünk Czeszochowa városába, ahol lengyel és magyar szívek erősebben dobognak, mivel a magyar alapítású pálosok ott szolgálnak. Aztán csütörtökön Magyarország felé tartva megálltunk Zakopanében, ahol három órát töltöttünk a Krupówki sétálóutcán, megnéztük az ottani lengyel piacot. A legvégén, mielőtt Szlovákián át visszatértünk volna Magyarországra, a zakopanei Krzeptówki (ejtsd: Kseptuvki) Fatimai Szűzanya-templomban miséztem. Azt a templomot a lengyel „górálok” vagyis hegyi emberek építették hálából, hogy II. János Pál pápa túlélte az ellene elkövetett merényletet. A templom építését 1989-ben fejezték be, és maga II. János Pál pápa szentelte fel 1997-ben. A templomban található II. János Pál pápa vérekléje.

Minden helyen, ahol miséztem, a kis Karcsi szívesen ministrált, szépen olvasta a szent szövegeket és imádkozott. A zarándoklat nagyon összekovácsolta a csoportot, mint egy igazi családot, ahol nem a vér szerinti kapcsolatok a legfontosabbak, de elsősorban a szalézi vidám, reménnyel teli légkör, amelyet magától Istentől kaptunk ajándékkul.

P. Kukuczka Robert SDB



Kazincbarcika – Az időseket szórakoztatták a Don Bosco Iskola fiataljai

Voltak olyanok, akik már rutinosan szerepeltek a színpadon, ugyanakkor olyan előadók is megmutatták a tehetségüket, akik életükben először léptek fel közönség előtt. Mindannyian felkészülten érkeztek, és nagy kihívásnak tekintették ezt a megmérettetést. A fellépéseket sok jó hangulatú közös próba előzte meg, és a barátok, családtagok is mind eljöttek szurkolni.

A Don Bosco Iskola diákjai is szép számban és színvonalas előadásokkal képviseltették magukat. A fiatalok átlag életkora 17 év, a produkciók között megtalálható volt a hagyományos cigánytánc, a vers, az ének, a gitárzene, az autentikus cigányzene, a rap és a latin tánc is.

Az iskola diákjai nagyon szépen szerepeltek: minden résztvevő oklevelet kapott, és volt, aki különdíjban részesült.



Kazincbarcika – Nagyszerűen szerepeltek a Don Bosco Iskola diákjai a roma tehetségkutató versenyen



Kazincbarcika – Kerékpártúra a Tisza-tó körül

Óriási sikere volt a latin táncnak, ami igazán meghozta a közönség hangulatát a maga dinamizmusával és egyediségével. A fiú-lány páros második helyezést ért el tánc kategóriában. A cigány táncosok előadása méltó zárása volt a rendezvénynek, mert mind egységes külső megjelenésükkel, mind egyéni előadasmódjukkal meghatározó színfoltjai voltak a rendezvénynek. A megszerzett harmadik helyezés további próbákra és új koreográfia megtanulására sarkallta a diákokat. Az ének kategória különdíjasa szintén iskolánk diákja, hangjával, felkészültségével és személyiségével elvarázsolta a közönséget.

A tehetségkutató verseny tavasszal folytatódik, amelyre már most nagy lelkesedéssel készülnek a diákok.

Balogh Katalin

Szalézi Szent Ferenc Gimnázium

Kerékpártúra a Tisza-tó körül –

2015. október 7-én immár második alkalommal rendezte meg a kazincbarcikai Szalézi Szent Ferenc Gimnázium a csodálatos Tisza-tavat megkerülő, lassanként hagyománnyá váló őszi kerékpártúráját. Az ötvenfős, tanárokból és diákok

ból álló csapat a bicikliket utánfutóra pakolva, kora reggel busszal indult Poroszlóra, ahol kezdetét vette a 65 km-es túra.

Az út kezdetén három kisebb csoportot alakítottak ki, amelyek 10 perces időközönként indultak neki a nem kis táv teljesítésének. Szerencsére az időjárás is kedvezett, hiszen bár borongós volt az idő, nem volt hideg, és az eső sem esett.

Az út folyamán az egyes állomásokon különböző feladatokkal, tesztekkel várták az odaérkező csapatokat. Vitális Gábor atya, Salagala Rajesh atya és Pásztor Péter testnevelő tanár gondoskodott arról, hogy aktívan pihenjenek az állomásra érkező megfáradt teker(g)ők. Többek közt kerékpáros ügyességi versenyen, játékos helyismereti feladaton, KRESZ

ismereteket felmérő teszten kellett a csapatoknak bizonyítaniuk. A nap végére pedig minden csapat felkerült a képzeletbeli dobogó valamelyik fokára. Az elégett kalóriákat finom ebéddel és a jól megérdemelt jutalom csokoládéval pótolták, majd buszra szállva elindultak hazafelé.

Kiváló alkalom volt ez a nap a csapatépítésre, egymás megismerésére, a tanárdiák kapcsolat kialakítására, a beszélgetésre a kísérő atyákkal. A sport, a mozgás öröme mellett a természet értékeinek megővására, környezettudatos magatartás kialakítására, a teremtett világ megbecsülésére is jó alkalmat teremtenek az ilyen, tanórán kívüli programok.

Egy-két defekt, kisebb sérülések és rengeteg élmény ennek a napnak a mérlege, melynek remélhetőleg lesz folytatása a továbbiakban is.

Balogh Edina

Olasz tájakról, olasz ízekkel –

Október 21-én délután fél ötkor szülőkkel és pedagógusokkal telt meg a Szalézi Szent Ferenc Gimnázium ebédlője. Az iskola vezetősége „olasz estre” invitálta a szülőket és a pedagógusokat.



Kazincbarcika – Olasz est a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban

A tavalyi jól sikerült indiai est után immár hagyományosnak nevezte köszöntőjében az összejövetelt Kovács László igazgatóhelyettes. A kötetlen rendezvényt Depaula Flavio atya, tartományi titkár és ekonómus is megtisztelte jelenlétével.

A köszöntő után Tóth-Péter Fanni és Sajó András 12.E osztályos diák Róma és a Vatikán szépségeit és nevezetességeit mutatta be. Ők tagjai voltak annak a csoportnak, akik a tavalyi évben kimagasló tanulmányi, sport és közösségi munkájukért, valamint a hitéletben is bizonyított odaadásukért a tavalyi évben négy napos római jutalomúton vehettek részt. A gyönyörű helyeken készült fényképekkel illusztrált bemutatón végén kérték a szülőket, buzdítsák gyermekeiket a kitartó szorgalmas munkára, és akkor ők is részesei lehetnek egy ilyen utazásnak.

Olaszország több szempontból is fontos az intézményben dolgozó szalézi atyák és testvérek életében. Egyrészt több éves tanulmányaik színhelye, másrészt a szalézi nevelési elvek atyjának, Don Boscónak a hazája. Az esten, egy közös játék után, Vitális Gábor atya közreműködésével a szülők közelebből is megismerhették Don Bosco nevelési elveit, és tájékoztatást kaphattak a szaléziak jelenlétéről az egész világban.

A szellemi és lelki táplálék után a kulináris örömök következtek. Az olasz konyha különlegességeit felsorakoztató terített asztalon mindenki talált kedvére való ételt. Az előételként elfogyasztott bruschetta után, ami fokhagymás pirított kenyér bazsalikomos paradicsomsalátával, húsos cannelloni következett, majd spenótos és tonhalas tésztasalátát kóstolhattak a vendégek. Az asztalra került a focaccia nevű szicíliai kenyér csemege is olívbogyóval ízesítve. A desszert termé-



Kazincbarcika – Gesztenyézés a plébáni-

szetesen a klasszikus tiramisù volt. A vacsora végén az olasz déli lejtők könnyű borai segítették az emésztést. A délutánt a szülők és pedagógusok kötetlen beszélgetése zárta.

Hálásak vagyunk a szép délutánért a szervezőknek és a konyha dolgozóinak, akik a finom étkeket elénk varázsolták!

Molnárné Marczis Erzsébet

Avilai Szent Teréz Plébánia

Temetőlátogatás és gesztenyézés –

Közös programunk november 2-án úgy kezdődött, hogy a Don Bosco Iskola tornatermében találkoztunk, és az aulában beszélgetve játszottunk, várva az indulásra. Az iskolai kápolnában ráhangolódtunk az ünnepre, hogy imádságos lélekkel indulhassunk a temetőbe. Mire odaértünk, már nagyon sötét volt, de a sok égő gyertya és mécses látványa gyönyörű és felemelő volt. Közös imádságunkat elvé-

gezve a plébániára mentünk, ahol egy kis meleg teával és sült gesztenyével fogadtak minket. Mivel nem voltunk sokan, a gesztenyéből is bőven maradt, amit haza lehetett vinni, hogy az otthoniak is megkóstolják ezt a mifelénk nem mindennapi ételt. Mindent összefoglalva egy nagyon érdekes és kedves élményben volt részem.

Karácsony Eszter

NYERGESÚJFALU

Migráció diákszemmel – A Szalézi-Irinyi Középiskola négy tizedikes tanulója a migráció égetően aktuális témájával foglalkozik. Az Európai Parlament támogatásával a Prime Time Marketing Kft. média pályázatát hirdetett a magyarországi középiskolák részére, amely felkeltette a 10.H osztály tanulóinak figyelmét, és jelentkeztek a versenyre. A számtalan lehetőség közül a nyergesújfalui diákok azért választották a migrációt, mert úgy gondolják, hogy ez nem csak politikai, hanem társadalmi probléma is, ami őket és családjaikat is érintheti. A programba bevonták iskolatársaikat, az eszmecserebe bekapcsolódtak városuk, környékük lakói is.

Hogy a diákkriporter komoly munkát végeztek, arról meggyőződhetünk az iskola honlapján és a facebook közösségi oldalon, ahol átfogó beszámolókat közölnek, diáktársaik véleményét hangfelvételeken és írásokban rögzítik, de készítettek videó-interjút Völner Pállal, az Igazságügyi Minisztérium államtitkárával, Mihelik Magdolnával, Nyergesújfalui polgármesterével és Ábrahám Béla atyával, a Magyar Szalézi Tartomány tartományfőnökével is, így szinte nem is csodálkoztunk rajta, hogy a régióban ők lettek a legjobbak.



Nyergesújfalui – A diákkriporter csapat

Őszi játéknapp – Annak ellenére, hogy javában dúlt az őszi szünet, október 30-án meglelevenedett a nyergesújfalui Szalézi-Irinyi Középiskola oratóriuma. Az iskola animátorai Misquitta Claudius atya vezetésével őszi játéknapot tartottak. A játéknapp külön értéke volt, hogy mintegy képzési alkalomnak számított az újonnan jelentkező animátorok számára,



Péliföldszentkereszt – Szenior munkatársak lelkigyakorlata

gyakorlata – A szaléziak magyar bölcsőjében, Péliföldszentkeresztben gyűlekeztünk szeptember 8-án mi, szalézi munkatársak az ország minden részéből. Ünnepléses szentmisével kezdtük a két-napos lelkigyakorlatot, amelyet Havasi József atya, korábbi tartományfőnök tartott. Témája a hit, a remény, a szeretet, és végül a bűnbánat volt. Elzarándokoltunk a lourdes-i barlanghoz, végigimádkoztuk a keresztutat. Havasi atya lelkesítő beszédei nyomán mindannyiunkban jó elhatározások születtek, amelyeket a hétköznapi napokban igyekszünk megvalósítani. Péliföldszentkeresztet mind annyira szeretjük, hogy második otthonunknak tartjuk. Ezért a szép, őszi napsütésben gyomláltunk a kertben és kitakarítottuk a közelgő őszi búcsú előtt a keresztút stációit is. Az utolsó napon így búcsúztunk egymástól: „Jövőre újra ugyanitt!”

Hamza Pálné Éva

ÓBUDA

Oratóriumi kirándulás – Óbudán kirándulást szerveztünk október 17-én, szombaton. A program célja, hogy az oratórium különböző csoportjainak találkozási lehetőséget adjunk. Tehát ez egy közös program volt az oratóriumba és a korrepetálásra járóknak, kiscsoportoknak, ministránsoknak és a cserkészeknek is.

Fő szervezői Jani Áron testvér és a kiscsoportok vezetői voltak az óbuda animátorokkal. A kirándulást Pomázra terveztük az Árpád-kilátóhoz, de sajnos az időjárás miatt nem sikerül eljutnunk a tervezett célhoz. Ennek ellenére nagyon jól sikerült a nap! A kilátóhoz tervezett nagyobb játékot Óbudán, a Kiscelli parkerdőben játszotta a körülbelül hetven

akik már az előkészítő munkába is bekapcsolódhattak, és nagy örömmel vetették bele magukat a közös játékokba, lelkesen segítettek a csoportmunkában, műhelyfoglalkozásokban.

A kissé csípős őszi idő sem jelentett különösebb gondot, hiszen az iskola tornaterme és kiszolgáló helyiségei nyitva álltak a gyerekek előtt, sőt, délután még egy nagy játék erejéig az iskola folyosóit is birtokba vehették, ilyen módon a kisebbek is megismerkedhettek az iskola légkörével, kedvet kaphattak arra, hogy továbbtanuláskor ezt az iskolát válasszák.

A játéknapon az animátorok segítettek a kicsiknek abban, hogy jobban megismerjék Don Boscót. Úgyesen eljátszottak

egy jelenetet, amelyben bemutatták, hogyan vette Don Bosco védőszárnyai alá az elhagyott, sanyarú sorsú testvérpárt, és hogyan segített nekik, hogy egyenesbe hozzák életüket és végül jó keresztények és becsületes állampolgárok legyenek. Persze, a komoly témát énekléssel és sok-sok táncsal oldották, amit a gyerekek szívesen tanultak és most is nagyon élveztek. A műhelyekben kézműveskedhettek, sportjátékokat és új bansokat tanulhattak az animátorok segítségével és csoportjátékokban, sorversenyekben sem volt hiány.

Lengyel Erzsébet

PÉLIFÖLD SZENTKERESZT

Szenior szalézi munkatársak lelki-



Nyergesújfalu – Őszi játéknap

résztvevő, kicsik és nagyok egyaránt. A játék témája a magyar honfoglalás volt, magyar népmesékkal ötvözve, ahol a gyerekek hét „törzsének” az „elrabolt” hét vezért kellett kiszabadítaniuk különféle feladatok segítségével.

Ezt követően szentmisén vettünk részt, majd együtt megebédeltünk. A délutánt az oratóriumban töltöttük. Legtöbben talán a csocsó asztalok és a társasjátékok köré gyűltek, de volt pingpongozás, floorballozás, kosárlabdázás, focizás, és a gólyalábak is előkerültek.

A nap végén közös imával zártuk a programot.

Millner Máté



SZOMBATHELY

Szalézi ÚjjáSzületésnap – Ezzel a címmel rendezett kétnapos ifjúsági-szerzetes találkozót a szombathelyi Szent Kvirin szalézi plébánia. Az érdeklődőknek október 9–10-én az egyházmegyében működő szerzetesi közösségek tagjai beszéltek rendjük alapításáról, feladatairól személyes elhivatottságukról, mindeközben pedig közösségi programokon vehettek részt, előadásokat hallgathattak meg, együtt imádkozhattak, szórakozhattak.

2015-öt a pápa a szerzetesek évének nyilvánította. Ez, valamint Don Bosco születésének 200. évfordulója adta az alkalmat arra, hogy találkozóra hívjuk városunk szerzeteseit, fiataljait és család-jait. A két nap során az érdeklődőknek lehetőségük nyílt színes és tartalmas előadások, közösségi programok mentén jobban megismerni a helyi rendek szerzeteseit és fiataljait. A rendezvény első napját B. Varga Judit nyitotta meg interaktív bőrönd show-jával. A közös vacsora után, Füzi Zoltán vietnami szalézi nyá-

Óbuda – Oratóriumi kirándulás

ri oratóriumi élményeiről tartott képes, videós előadást. A nap programját a domonkos nővérek szentségimádásával zártuk. A második nap délelőttjét Tóth Zoltán verbita atya saját életének Isten-megtapasztalásairól szóló tanúságtétele nyitotta meg. A közös, finom ebédünket követően Lendvai Zoltán atya látványos, gördeszkás evangelizációján vettünk részt. A délután folytatásaként Stift Zoltán „Angelico” atya bibliai témájú rajzos-projektoros foglalkozásán bontakoztathatták ki rejtett művészi képességeiket kicsik és nagyok egyaránt. A foglalkozás alatt felcsendült az „Aranyimatyánk” című csángó, népi imádság Zoltán atya előadásában. A szellemi feltöltődést követően az Ungaresca néptáncegyüttes, melynek tagjai közt animátoraink is szerepelnek, fergeteges műsort mutatott be a vendégeknek. Az előadás közben megérkeztek vendégeink, a Pannonhalmi Bencés Gimnázium 10.B osztálya. Bemutat-

kozásukat közös ünnepi szentmise követte a helyi hívekkel, melynek főcelebránsa osztályfőnökük, Dr. Juhász-Laczik Albin OSB atya volt. A liturgiát a pannonhalmi diákok gitáros, spirituálé zenéje színesítette.

A szentmise után közös vacsorával vártak minket a szalézi munkatársak, akik megbízható munkájukkal végig kísérték, támogatták a rendezvény két napját. Az éjszakába nyúló vidám együttlétet vietnami teaház, bor- és pálinkakóstoló, közös bans, karaoke tarkította. A rendezvényt hatalmas, szívet gyönyörködtető, zenés tűzijátékkal zártuk, Don Bosco-i szeretettel köszönve meg a szalézi atyák, munkatársak és animátorok áldozatos munkáját.

*Horváth László, Pados Benjamin,
Németh Gergely*

A lelkek üdvéért imádkoztunk – Mint Don Bosco oratóriumában, így



Szombathely – ÚjjáSzületésnap

Szombathelyen is minden évben mi, fiatalok a szalézi atyákkal, munkatársakkal együtt ellátogatunk a gyertyák fényében úszó városi temetőbe és a templomunk kriptájába. Elhunyt szeretteinknek, illetve plébániánk korábbi kedves híveinek, papjainak sírjait látogatjuk meg, ahol gyertyát gyújtunk és értük imádkozunk.

Visszatérve, az oratóriumunkban a régi csodás hagyomány szerint a szépen megterített asztalon már vár minket a forró gyümölcstea és a sült gesztenye, amit néhány munkatárs és animátor készít elő az érkezőknek.

Csemegézés, beszélgetés közben meghallgatjuk Don Bosco első csodás tettét: a gesztenyeszaporítás történetét. Ezekre a szalézi hagyományokra, történetekre mindig büszkék vagyunk, és teljes szívvel ápoljuk, mert most is és a jövőben is ezek lesznek közösségünk alapjai, melyeket Don Boscótól kaptunk.

Horváth László

ÚJBUDA

META-Don Bosco SzKI

Látni a láthatatlant – A Fehér bot világnapja alkalmából október 15-én, tizenöt nappal osztrákországi részvételével szervezett érzékenyítő nap immáron másodszor aratott nagy sikert diákjaink körében. Idén már nem csak a látássérültekre fókuszáltunk, hanem igyekeztünk ki szélesíteni a programot egyéb fogyatékosokra is. Az ötletadók és a helyszínek felelősei iskolánk végzős gyógypedagógiai segítő munkatársai voltak. A hallgatók lassan másfél éve foglalkoznak fogyatékosokkal élő emberekkel, számos szakmai gyakorlaton és intézmény-



Szombathely – Temetőlátogatás a z oratoristákkal

látogatáson formálódott pedagógusi attitűdjük, így kellő érzékenységgel segítettek, koordinálták a rendezvényt, és elköteleződésükkel mintát adtak korosztályuk számára is.

Nagyon fontosnak tartottuk, hogy diákjaink ne csak lássák, hogy mi történik a sérült emberekkel, hanem saját élmények alapján meg is tapasztalják, hogy milyen nehézségekkel kell szembenéznie egy látássérültnek, mozgássérültnek vagy autizmussal élőknek. Az első helyszínen egy „láthatatlan kiállítás” részesei lehetek a látogatók. A kiállításra csak szemtakaróval, azaz teljes sötétségben lehetett belépni. A segítő hallgatóink a látássérülteknél alkalmazott kézfogós koordinációval vezették a terem különböző pontjaiba diák társaikat, ahol minden érzékszervükre szükség volt a tájékozódáshoz.

A láthatatlan kiállításon hangszerek és hétköznapi hangeffektek felismerése után tapintással kellett tájékozódni egy konyhában, egy fürdőben és egy szobában. Ezután az ügyesség és ízérzékelés volt a főszerep; gyümölcsöt kellett vásárolni egy piacon, azt megkóstolni, majd vakon kellett egy kancsóból vizet tölteni, vagy egy kenyeret megkenni. A termen kívül egy városközpont volt berendezve, amelyen fehér bottal kellett közlekedni társai segítő keze és instrukciói által. A közlekedést az utcázaj nehezítette. A sikeres navigáció után mindenki a „Hangoló” terembe érkezett, ahol kisfilmek segítettek a helyzet átélését. A programok végén mindenki felírhatta az érzés-falra, hogy mi fogalmazódott meg benne a tapasztaltakkal kapcsolatban. Olyan gondolatok kerültek ide, mint: „Lehet, hogy ők »mások«, de példaértékű a viselkedésük, világnézetük”. „Lelkiismeret-furdalásom lett, hogy ők nem élhetnek teljes életet, olyat amelyet szeretnének.” „Sajnálni sokkal könnyebb, mint megérteni. De ha megértem, tudok segíteni”. Az érzés-fal és a diákok személyes beszámolója is azt mutatják, hogy valóban megérintette őket az élmény. Ezek mind abban erősítettek minket, hogy nem szabad nélkülöznünk az ilyen típusú programokat, ezért törekszünk rá, hogy a következőkben hasonló tematikus napokat szervezzünk az egészségügyi szakok és a pénzügyi képzés diákjaival is. Mert fontos, hogy a fiatalok láthassák, ami a hétköznapi életben láthatatlan.

Parrag Katinka



Látni a láthatatlant – érzékenyítő nap a META-ban

EGER

Ismerkedésből ötös – Október 5-én este a Segítő Szűz Mária Főiskolai Leánykollégium lakói ismerkedési esten vehettek részt. Nagy izgalommal várt



Ismerkedő est az egri kollégiumban

alkalom volt ez, hiszen az új lakók sokakkal itt találkoztak először. Az est célja a kapcsolatteremtésre való lehetőség megadása volt az újdonsült és a régebb óta itt lakók között. A játékos és interaktív feladatokban bővelkedő alkalmat néhány vállalkozó szellemű új lakó szervezte. A jó hangulat garantált volt. Mindenki jókedvűen, új kapcsolatokkal gazdagodva tért nyugovóra aznap este.

Koleszár Júlia

Nyitó évközi oratórium animátor-avatással Egerben

„Itt van az ősz, itt van újra...” és ezzel együtt az évközi oratóriumunk is megnyitotta kapuit, amit nem csak a fiatalok vártak már nagyon, hanem az animátorok, a nővérek és Fülöp atya is. Több szempontból is különleges, meghatározó és meghitt volt ez a nap az egri oratóriumunk életében. Színes lukif és széles mosolyú fiatalok töltötték be a gyerekzsivajtól újra hangos termeket. Táncos hangulattal indult a délután, majd egy közös játékkal nyitottuk meg a 2015/2016-os évközi oratóriumot. A nap fénypontja, a szentmise több szempontból is különleges volt számunkra. Hat kisanimátorunk ugyanis animátori ígéretet tett, két animátor pedig megújította ígéretét. Elvi nővér a kendőátadásnál kiemelte, hogy az újonnan ígéretet tett szalézi animátorok sose feledjék, hogy mi is a különbség egy hotelban dolgozó animátor és egy Don Bosco pedagógiáját követő szalézi animátor között. A mi feladatunk ugyanis Jézushoz vezetni a fiatalokat, akiket a Gondviselés ránk bízott. Ezek után Ági nővér fiatalos öleléssel köszöntötte a szalézi animátor családban a fiatalokat. Az animátorok egy-egy szál rózsával köszönték meg szüleiknek a figyelmes és türelmes támogatást, illetve, hogy elvezették őket az oratóriumba. A délután finom uzsonnával folytatódott és estig tartott a játék, a csocsó, a biliárd és a táncok. Szeretettel köszöntjük Fannit, Hédit, Erdős Katát, Koncz Katát, Marcit és Bencét a közösségünkben. Kívánom, hogy animátori ígéretük után továbbra is nemeslelkűen apostolkodjanak és mindenkor hűek tudjanak maradni ehhez az életformához.



Domán Vivien

nap. Korán reggel 23-an indultunk útra kisbuszokkal, személy autóval. Gyöngyösre érve sok-sok hitvalló emberrel találkoztunk és egy nagyon befogadó egyházközséggel, akik egy csodálatos ünnepet szerveztek. Az egész ország területéről, sőt, a határokon túlról 93 egyházközség hozta el a Máriácskáját, így csak a plébánia udvarán fértünk el. De még a mise előtt hosszú sorokban bevoztunk a templomba, hogy „beköszöntsünk” a Gyöngyösi Fájdalmas Szűzanyának.

Az ünnepi szentmisén otthonosan éreztük magunkat, mivel megyéspüspökünk, Beer Miklós püspök atya volt a

főcelebráns, majd a búcsús szokások szerint a körmenetben hordoztuk a városban a Mária szobrokat, majd a gyöngyösiek „saját” Úrangyalával zártuk az imádságot. Jólesett a finom ebéd, majd megnéztük a ferences múzeumot, és az ország legrégebb óta folyamatosan működő könyvtárát. Majd a templomba betérve elbúcsúztunk a Szűzanyától.

Testben elfáradva, de lélekben megújulva boldogan tértünk vissza Magyarorszára.

Kovács Katalin FMA

MOGYORÓD



Máriás Lányok Találkozója Gyöngyösön – Évekkel ezelőtt a Mogyoródi Nyári Oratórium Gyöngyösre kirándult, a ferences atyákhoz. Azóta Kázmér atya minden évben hűségesen küldöztette a meghívót a Fájdalmas Szűzanya búcsújára, ám egy ideje csak lélekben tudtunk ott lenni, mivel szeptember utolsó vasárnapján Mogyoródon ünnepeltünk. Éppen ezért hosszú éveken át készültek a Kati nővér örökfogadalmakor (2012. október) született Gyermek Rózsafüzér Társulat lánykái, hogy részt vehessenek ezen a lélekemelő ünnepen. 2014. júliusától a Kiskalász tagjaiként hűségesen öltöztetik a Mogyoródi Madonnát, a Békesség Asszonyát, de már nagyon várták, hogy a Szűzanyát a vállukon hordozhassák. Szeptember 27-én aztán elérkezett a nagy



Mogyoród – A pingpong bajnokság résztvevői

alkalommal – a Falka József Kántor atyáról elnevezett asztalitenisz bajnokság az oratóriumban. A hagyományos versenyre a mogoródi fiatalok mellett szép számmal neveztek be más oratóriumokból, amit nagy örömmel emelt ki Carolina nővér üdvözlő beszédében. Sok fiatal érkezett Óbudáról, Egerből, Galgácsáról és Kazincbarcikáról. A verseny ezúttal is imával kezdődött, melyet Andrásfalvy János atya, a kazincbarcikai Don Bosco Iskola nevelési igazgatóhelyettese vezetett. A résztvevők ezúttal sem maradtak étlen-szomjan, számos szorgos és gondos kéz serénykedett a szendvicsekkel, finom süteményekkel és a forró teával. Délután 3 óra is elmúlt, amikor meghallgattuk az eredményhirdetést. Valamennyi játékos egy kis ajándékkal távozott Mogoródról. A serlegeket és az érmekeket ezúttal is Carolina nővér és Babicz László adták át. A győztes a fiúk kategóriájában Kárpáti Ágoston, a junior/felnőtt kategóriában Trembeczki József lett.

Az esemény végén Babicz László megköszönte a szalézi munkatársak, animáto-

rok és valamennyi segítő munkáját, akik a hosszú napon gondoskodtak rólunk. Külön köszönetet mondott a 29. számú Coop áruház vezetőjének, Pásztorné Marikának, aki támogatta a rendezvényt. János atya is hálával említette a szervezők kitartó munkáját, egyben elismerését fejezte ki a győzteseknek, kiemelve, hogy a rendezvény országossá vált. Gratulálunk a nyerteseknek – és mindenkit szeretettel várunk vissza Mogoródra, a 2016 áprilisára tervezett XVII. csocsó bajnokságra!

A szervezők

Pécsen történt – Az őszi folyamán két eseménynek is örülhettünk: októberben Péter atya látogatott meg bennünket. A nap különlegessége abban is állt, hogy nem kellett hely után járnunk, ahol összejöhetünk, hanem a Néri Szent Fülöp iskola bocsájtott rendelkezésünkre egy kisebb termet erre a célra, sőt a szentmisén is az iskola kis kápolnájában vehettünk részt. Péter atya ugyanis szeretett volna megismerkedni munkatérületünkkel, az iskola igazgatójával és a tantestü-

lettel is. Természetesen a gyerekek is kíváncsiak voltak a vendégre, s rögtön focimeccsre invitálták, mely meghívást Péter atya örömmel el is fogadta. Ennek a találkozásnak legfőbb eredménye az volt, hogy közelebb kerültünk egymáshoz.

Következő héten az iskola lelki napjára kaptunk meghívást, melyet Udvardy György püspök atya tartott. Az effezusi tanítványok története alapján feltette a kérdést: „Mi van benned? Milyen az Isten-képed?” Jézust érdekli, ami benned van. Ha a gyermek kérdez, válaszolnod kell: „Jézus a Szeretet”. Szép napunk volt!

Csoportunk 2016. május 21-én ünnepli fennállásának 20. évfordulóját, melyre tisztelettel és szeretettel hívunk és várunk mindenkit. Mivel saját otthonunk nincs, helyet kell találnunk az ünnepléshez. Ezért kérem, hogy február végéig mindenki jelezze az esetleges részvételi szándékát, hogy megfelelő fogadóléhről időben tudjunk gondoskodni.

Mezey Klára

PÁLYÁZATOK



Katolikus álláskereső portál indult

Október 8-án hivatalosan is elindult az egyházi szektorhoz kötődő állásokat hirdető Egyháziállás.hu portál. A hiánypótló kezdeményezés mögött hét, közoktatási intézményeket fenntartó szerzetesrendből álló konzorcium áll, amelynek vezetője a Piarista Rend Magyar Tartománya. A projekt a TÁMOP-3.1.17-15-2015-0005 azonosítószámú, „1 ház, 7 rend, 1 küldetés” elnevezésű uniós pályázat keretében valósul meg. A rendek 180,38 millió forint európai uniós támogatást nyertek intézményeik fejlesztésére.

A Piarista Rend Magyar Tartománya által vezetett szerzetesi konzorcium tagjai a Boldogasszony Iskolanővérek, a Congregatio Jesu, az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek, a Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány, valamint a Szalézi Intézményfenntartó. A konzorciumban részt vevő szerzetesi iskolák és óvodák – összesen 28 intézmény – lefedik az ország teljes területét, s több mint 1300 pedagógussal végzik 15 ezer gyermek keresztény szellemű nevelését, oktatását.

A projekt során kialakításra került egy állásportál, amely a törvényelmi egyházak fenntartása alatt álló intézmények hirdetéseit tartalmazza oktatási, szociális és egészségügyi területen. Az egyházi állást keresők egy helyen megtalálhatják az összes számukra fontos hirdetést, az állást kínálók pedig egy helyen hir-

dethetnek. A honlap üzemeltetését és fenntartását a Servitor Pro Multis Vagyonkezelő és Szolgáltató Kft. látja el. A www.egyhaziallas.hu webcímen elérhető.

1 ház, 7 rend, 1 küldetés

– így nevezték el közös projektjüket az egymással konzorciumi szövetségre lépő iskolafenntartó szerzetesrendek: a Piarista Rend Magyar Tartománya, a Congregatio Jesu, az Isteni Megváltóról Nevezett Nővérek Kongregációja – Magyar Tartomány, a Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány, a Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya, a Boldogasszony Iskolanővérek és a Don Bosco Szaléziak – Szalézi Intézményfenntartó.

Ennek keretében 2015. október 9–10-én Mátraverebély-Szentkúton kétnapos találkozóra hívták meg a saját, 55 feladatellátási helyük, intézményeik vezetői csapatait, valamint vendégként minden magyarországi iskolafenntartó szerzetesrend intézményvezetőit. Összesen 118 résztvevővel zajlott a műhelykonferencia, amelynek témájául a vezető-igazgató spiritualitása, lelkisége szolgált.

Az előadó Ann Garrido professzor volt, aki két fontos témában mélyítette a résztvevők ismereteit, integrálta tapasztalataikat.

Az első napon a nyitó szentmise után a katolikus vezető/szerzetesiskola vezető személyes vezetői karizmájáról és ennek spirituális kihívásairól volt szó. Az igazgató személyes adottságai és a kívánt igazgatói szerep közti szakadék a Szentlélek kegyelmének helye, Isten jelenlétének megtapasztalása.

Este a restei (Szlovákia) katolikus templom keresztútjának képeiről elmélkedtek.

A második napon a résztvevők a konfliktusok kezelésének hatékonyságát vizsgálhatták. Ezzel kapcsolatosan az előadások, gyakorlatok és játékok segítségével olyan kommunikáció szempontokat kaptak a résztvevők, amelyeket megértve a mindennapokba visszatérve növelni tudják e téren saját hatékonyságukat.

A program a Boldogasszony Iskolanővérek szervezésében, a

A doboz

A kislány karácsonyi ajándékot készített. Egy dobozt csomagolt be méregdrága, aranyszínű papírba. A kelleténél sokkal többet használt el és nem takarékoskodott a színes szalagokkal és masnikkal sem.

– Mit művelsz? – szölt rá szigorúan az apja. – Az összes papírt elpocsékolod. Tudod, mennyibe kerül?

A kislány könnyes szemmel az egyik sarokba húzódott, a dobozt pedig magához szorította.

Karácsony este odatípett a papájához, aki még az asztalnál ült és odaadta neki a drága papírba csomagolt dobozt.

– Ez a tiéd, papa – mondta halkán.

Az apa meghatódott. Talán túlságosan szigorú volt. Hiszen az ajándék neki készült. Lassan kioldotta a szalagot, türelmesen kisimította a csomagolópapírt és óvatosan kinyitotta a skatulyát. Üres volt!

A kellemetlen meglepetés újra felkeltette a haragját és ráförmedt a kislányra:

– És az összes papírt és az összes szalagot arra pocsékolad, hogy becsomagolj egy üres dobozt?!

A kislány nagy szemeit újra előntötték a könnyek:

– De nem üres, papa! Egymillió puszit tettem bele neked!

Ezért aztán ma van egy férfi, akinek az irodájában egy cipősdoboz áll az íróasztalán.

– Hiszen ez üres – mondja mindenki.

– Nem. Tele van a kislányom szeretetével – válaszolja ő.

Bruno Ferrero: 25+1 karácsonyi történet, Don Bosco Kiadó



*Áldott, békés, boldog
karácsonyt kívánunk
minden kedves
olvasónknak!*



A Don Bosco Kiadó karácsonyi ajánlata

Bethlenfalvy Gábor:

Magyar szentek élete

Illusztrátor: Kállai Nagy Krisztina

Előszót írta: Böjte Csaba

ISBN 978-963-9956-39-1,

keményfedeles, színes rajzokkal, 185x240 mm,

128 oldal, ára: 2980 Ft

A kötet a mai gyerekek számára is érthető, szerethető alakokként állítja elének Árpád-házi királyok korának leghíresebb szentjeit: Szent Istvánt, Szent Imrét, Szent Lászlót, Szent Gelértet, Szent Erzsébetet és Szent Margitot. A fejezetek végén a szentek életéhez köthető helyek és tárgyak fotói, leírásai segítenek kézzel foghatóbbá tenni örök legendájukat.

Elsősorban gyerekeknek szól, ajánlott közös családi olvasásra, utána az említett helyeket egy közös kirándulás keretében fel lehet keresni, sőt távolabbi utazásokhoz is támpontot ad, de hittanórákon, táborokban, oratóriumi foglalkozásokon is segítségül szolgál legismertebb szentjeink élettörténetének megismeréséhez.

Megvásárolható személyesen a Don Bosco Kiadónál

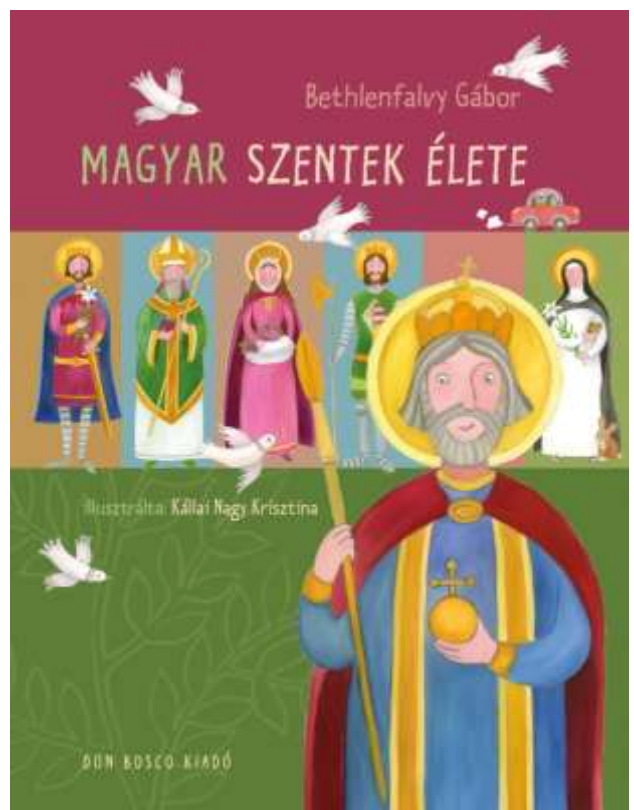
(1032 Budapest, Kiscelli u. 79., H-P 9-17 óráig),

illetve megrendelhető a +36-20-320-7373

telefonszámon vagy

a donboscokiado@gmail.com

e-mail címen.





**Animátortalálkozó
Kazincbarcikán**



Szalézi
Animátortalálkozó
2015. 10. 23-25. Kazincbarcika

'Mindenben
Felezzünk'



Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: Depaula Flavio és Vitális Gábor
Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; telefon: +36 30 2965460 ; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu
Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu; lektor: P. Ábrahám Béla SDB
Tördelés és nyomdai előkészítés: TipoMix Bohner Ferenc
A címlapon: A kazincbarcikai Szent Család templom mozaikja
Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kőszeghy Balázs +36 20 406 9340
A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.